

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

RENKLi
İLÂVELİ

Bayram

SAYISI

— Buyur efendimiz, bayram şekeri!

1965 yılı ilk çekilişinde

2

MİLYON

LİRALIK İKRAMİYELER

25 APARTMAN
Dairesi

1 MİLYON liralık
çeşitli para ikramiyeleri

Birikmiş paralarını **6 MART** tarihine kadar bankamıza yatıranlar bu çekilişe katılırlar

YAPI VE KREDİ BANKASI

(Reklamcılık: 294—18)

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 6 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 4 Şubat 1965

Düşmanı olmıyan adam!

DÜŞMANSIZ adam, özel görüşü olmayan adamdır. Özel düşünceci olmıyan adamdır. Bir inanç uğruna savaşları olmıyan adamdır. Pısrık adam, uysal adam, kimliksiz adamdır. Bu yönden alınca, dünyanın en zayıf, en yavan, en hiçten adamıdır düşmansız adam...

Ama bir de, ömrü bir inanç uğruna savaşa savaşa geçmiş, çevresi yalnız hayranlarla kuşatılı dev insanlar vardır. Düşmanları bile, çektikleri silâhı ayaklarının ucuna bırakıp onları alkışlarlar. Böylelerine yüzyıllar içinde bir rastlarız ancak.

Churchill, onlardan biri idi.

Ölüm döşeginde yatarken, evi önüne yığılmış büyük kalabalığı gazete fotoğraflarında görmüşsünüzdür elbet. Bu kadınlar, bu erkekler, bu sisli, bu yağışlı Londra kışını kemikleri emen bu üzgün insanlar, onun doksan yaşında olduğunu bilmiyorlar mıydı? Onun, ölüm döşeginden elini çıkarıp azraile iki parmağının çatalı ile zafer işareti veremeyeceğini bilmiyorlar mıydı?.. Biliyorlardı elbet. Ama insanlığın en güzel duygusu sevgi, en soylu duygusu vefa, onlara, ıslak kaldırımlar üstünde nöbet bekletiyordu.

Churchill, bir evin değil, bir vatanın ve bir ailenin değil, bir milletin babası olmuştu artık.

İngiliz Başbakanı Harold Wilson radyo konuşmasında bu duyguyu şöyle dile getirdi:

«İngiltereyi kurtardı. Dünyanın kaderine yenilmez iradesi ile hâkim

oldu. Ama hepsinden çok, insanlığı ile gönüllerimizi doldurdu!»

Bu övgü, Muhafazakâr Partinin eski lideri için, İşçi Partisinin yeni lideri ağzından söylenmiştir.

İşte İngilterede demokrasi!

O, bu ulusal saygıyı, kafasından çok kalbi ile kazandı. İngiltere'nin üstünden, Hitler'in uçakları ateş ve ölüm bulutları geçirirken, sokaklara serilmiş yaralıları, alevler içinde çöken binaların korkunç iskeleti önünde, onu, bastonuna dayanmış, dimdik, aralarında görüyordular.

Churchill, doksan yaşına ölüme meydan okuya okuya gelmiştir.

Fransa, Avrupa haritasından silindiği gün, onlara Büyük Britanya'nın gönül kapılarını açarak, İngiltere kıyılarından şöyle sesleniyordu:

— Fransızlar!.. Sizlere, İngiltere ile eşit haklar içinde, bir devlet olarak birleşmeyi teklif ediyorum!..

Nazi uçaklarının bombaları, düştüğü yeri sarsıyor, ama onu sarsamıyordu. Yangınların kızılığı, onun gözünde mutlu yarımların şafakları idi.

AKBABA

Sayın okurlarının Şeker Bayramını kutlar, mutluluklar diler.

Churchill, bütün hayatınca, küçülmeden büyük kalmıştır.

Seçimleri kaybetmek, ona kendini kaybettirmiyordu. Muhalefeti, iktidarda olmanın şerefinden az olmıyan bir şerefle yapıyordu. Hangi koltukta otursa otursun, makamın adı yok, kendi adı vardı ancak!

Yalnız bir devlet adamı değil, bir kafa adamı, bir gönül adamı idi Churchill. Kalemi Nobel mükâfatını kazanmıştı. Fırçasının da bıraktığı büyük mirasta payı azımsanamaz.

Okurlarımı, fakir ölçülerimizden kurtarmak için söyleyeyim: Yalnız kitaplarından elde ettiği servet yirmibeş milyon Türk lirasını aşıyor!

Büyük gazeteci, büyük yazar, büyük savaşçı, büyük devlet adamı ve büyük insan!

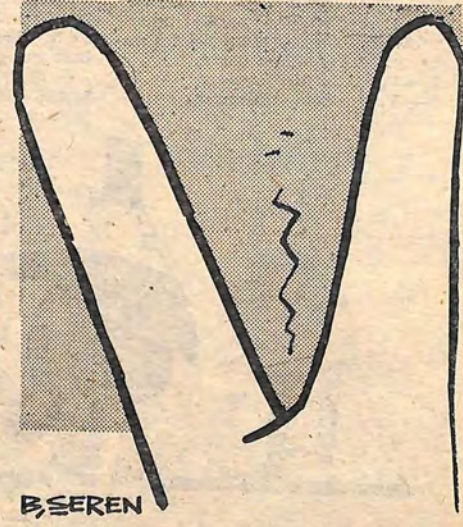
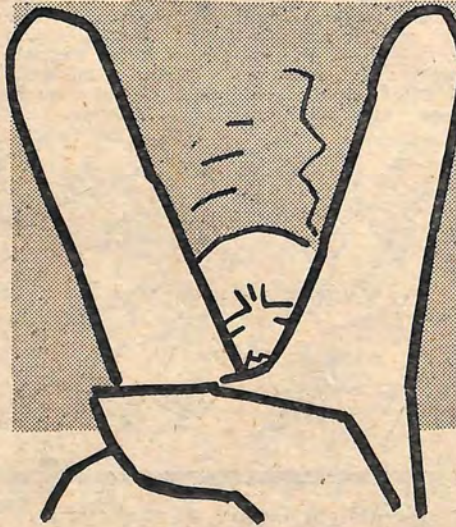
Bunca büyüklüğe kanmanın asil tokluğu içinde politikadan çekilince bütün Churchill'leri aşan bir büyük Churchill oluyor!

İngiltere, adının başındaki «Büyük» lüğü böyle almıştır...

Yarın, sonsuzluğa ve ölümsüzlüğe giden tabutunu, yaşları altmışla seksenin arasında beş eski Başbakan taşıyacak. Bunlardan ikisi Earl Atlee ile Harold Wilson, onun bütün ömrünce savaştığı İşçi Partisinin iki başbakanıdır.

Ne mutlu bu kinsiz, bu garazsız, bu yalnız güzellikler, yalnız büyüklükler ve yalnız sevgiler ve hayranlıklarla kucaklanmış ölüye!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Churchill öldü!

Ayrılrken:

— Hanımefendiye hürmetler ederim... dedim.

O terbiyeli, o çok nazık adam, bu sözüm üzerine birdenbire suratını ekşitip, ağzındaki acı, pis bişeyi tükürür gibi:

— Ne hanımefendisi, hangi hanımefendi yahu? deyince şaşırıp kaldım, çok kötü bozuldum.

— Sizin hanımefendiye... diye tekarladım.

— Bizim hanımefendi filân yok... diye terslendi.

Bana, örnek alle göster, denilse, hiç kuşkusuz onları gösterirdim. Birbirlerine çok saygılı, çok sevgi-şen karıkoca. Mutlu alle yuvalarının yüzde doksandokuz onda dokuzunda olan kavga gürültü, çekişme çatışma, didişme, gidişme, hırılı dırlı onların evinde olmaz; yani biz öyle bilirdik.

Aileyi çözüldü dağılmaktan kurtaran bağın çocuk olduğunu söylerler. Oysa onların çocukları da yoktu, ama yine de mutlu, örnek, imrenilecek karıkocaydılar. Bütün bunları hem görerek, hem başkalarından işiterek bildiğim için, yanlış anlattım sanarak:

— Sayın eşinizle demek istemiş-tim... dedim.

— Benim ne sayın, ne de sayın olmayan eşim var, dedi, yoksa siz duymadınız mı?

— Hayır, bişey duymadık...

— Ayol, duymayan kalmadı... O «sayın» dediğiniz karım, bana ihanet etti... Hem de pisbiyik bir herifle...

Ne söylemem gerektiğini kestiremediğim için sustum.

— Siz ne yana gidiyordunuz? dedi.

— Belli bir yere gitmiyordum. Hava güzelce de, şöyle çıkıp dolaşayım dedim. Dönüşte de kediye ciğer alacağım...

— Benim de işim yok... Öyleyse hem yürüyelim, hem konuşalım. Benim de anlatıp boşalmaya çok ihtiyacım var. Demek sizi karşına Allah çıkardı.

Yürüyorduk.

— Ayrıyoruz, dedi, ben evden çıktım. Yakında mahkememiz var, boşanacağız.

Yolda giderken, sözlerinin kendince önemli yerlerinde duruyor, öyle anlatıyordu. Bir lâf söylemiş olmak için, neden ayrıyorsunuz, diye sorsam mı, sormasam mı diye düşünüp dururken, sanki o adamı ben tanıyormuşum gibi:

— Hep o Tefvik efendi yüzünden... dedi.

— Hangi Tefvik Efendi acaba?

— Canım şu Biyıklı Tefvik Efendi yok mu, işte o... Biyıklı Tefvik Efendi...

— Biyıklı Tefvik Efendi mi, kimdir? Tanıyamadım...

— Canım efendim, nasıl tanımazsınız? Tanırsınız tanırsınız... Onu tanımayan, bilmeyen var mı?

— Vallahi hatırlıyamadım.

— Yoksa sizin eve girmiyor mu?

— Kim?

Biyıklı TEVFIK Efendi

— Kim olacak, Biyıklı Tefvik Efendi...

Amma münasebetsizleşmiş bu adam yani...

— Yok efendim, dedim, ne münasebet? Ne diye girecekmiz bizim eve?

Gayet serinkanlı:

— Girer, girer o... dedi, şimdi onun girmedeği ev yok, bütün evlere giriyor...

Kesinlikle karşı koydum:

— Bizim eve giremez... Tanımadığım adam ne diye evime girecekmiş?

Alaylı alaylı sırtarak:

— Biyıklı Tefvik Efendi giremez ha? dedi, çok safsınız...

— Ne biyıklısı, ne de biyiksızı girebilir... Hiçbir Tefvik Efendi'nin evinde işi yok... diye bağurdum.

— Gireer, girer o herif... Girer beyim. Ben de öyle sanıp ihanete uğradım ya... «Bundan sonra bu biyıklı herifin evimde işi yok, eşikten adımını atmıyacak!» diye bağurdum karıma. Ama karım, benden gizli gizli alıyormuş eve...

— Kimi alıyormuş?

— Kimi olacak, Biyıklı Tefvik Efendi'yi canım...

Benim bildiğime göre karısı çok dürüst, evine, kocasına bağlı, çok namuslu bir kadındı. Hem öyle genç, hoppa, oynak, fındıkçı da değil ki...

Aklıma, kadınların o bunalmış yaş dönemleri geldi. Hani kırkına doğru bazı kadınlar bunalmış bir dönem geçirirlermiş. Yoksa zavallı kadın böyle bir yaşadığını bunalmış mı düşmüştü?

— Onun için, dedi, karınız sizin eve de alıyordur o biyıklı herifi ama gizli gizli aldığınızdan sizin haberiniz yoktur...

Bak şu alçağa!.. Düpedüz saldırgan ve terbiyesiz... Ama insanlığı böyledir işte, kendi başına bir belâ geldi mi, herkesin başına da gelsin ister ki, belâ yayılsın da kimse onu kınamasın...

— Rica ederim Beyfendi... diye terslendim ama, içime de bir kuşku düşmedi, dersem yalan... Bu Biyıklı Tefvik Efendi her kimse, kocaların başına belâ bir yeni duşun mi, nedir?

— Peki, kızmayın, dedi, sizin eve Biyıklı Tefvik Efendi girmiyor da, evinizde çamaşır nasıl yıkanıyor?

Biyıklı Tefvik Efendi olmayınca, çamaşır yıkanmaz ki...

Haaa, anlar gibi oldum... Şimdilerde evlerin çoğunda kadın hizmetçi yerine, erkek usak kullanıyorlar ya... Demek ki, bunlar da evlerine Biyıklı Tefvik Efendi adında bir usak almışlar. Biyıklı Tefvik Efendi'ye, buluşma, yemeğe her işe giriyor. Eh, herif genç, dinç, alıyanak bir delikanlı... Karısının bir dalgası olduğunu sanmam ya, demek adam kıskanmış karısını Biyıklı Tefvik Efendi'ye...

— Genç mi bu Biyıklı Tefvik Efendi?

Biraz düşündükten sonra:

— 1880 doğumlu, dedi, kaç yaşında eder?

— Seksen dört yaşında!.. Ne diyorsunuz?

— Neye şaşırsınız? Ne var şaşacak bunda? Resminin altında doğum tarihi yazılı da oradan biliyorum. O resmi her yerde göre göre baktım, doğum yılını da ezberledim artık...

Ama bütün kabahat yine bende... O Biyıklı Tefvik Efendi'yi bizim eve hiç sokturmayacaktım. Üstelik karıma, almasını ben sağladım. İhanete uğrayan bütün kocalar hep aynı enayitliği yaparlar. Size bu macerayı baştan anlatayım...

Bundan üç dört yıl önceydi, bir akşam vapurdan çıkarken, iskele dışında bir çocuk elimde bir reklam kağıdı sıkıştırdı. Avuç kadar bir kağıt... Baktım, kağıdın üstünde yumurta biçiminde bir resim; işte o Biyıklı Tefvik Efendi'nin resmi... Onunla ilk tanışmam böyle oldu. Otobüse binince de daha dikkatli ba-

kıp kağıttaki yazıları okudum: «Biyıklı Tefvik Efendi, yüzüyle yakın bir zamandanberi ev hanımlarının en büyük yardımcısıdır. Biyıklı Tefvik Efendi Çamaşır Suyu, çamaşlarınızı sakız gibi ağırtır, hiç bir leke bırakmaz. Biyıklı Tefvik Efendi her eve lazımdır... Biyıklı Tefvik Efendi'nin girmedeği evlerde bir eksiklik duyulur. Hanımlar! Siz de Biyıklı Tefvik Efendi Çamaşır Suyu kullanınız!»

İşte buna benzer daha bisürlü lâf... Adamın resmine baktım: Başında bir fes, yüzünün iki yanından sivri uçlu bıyıklar uzamış, nerdeyse kâğıdı delip dışarı çıkacak...

Buruşturup attım kâğıdı. Unuttum gittim Biyıklı Tefvik Efendi'yi de...

Akşam evde, yemekten sonra radyo dinliyorum. Radyo reklamlarında yine karşıma çıktı Biyıklı Tefvik Efendi:

«Hiçbir ev kadını, Biyıklı Tefvik Efendisiz yapamaz. Hanımlar! Size en yakın yardımcı Biyıklı Tefvik Efendi'dir.»

Sabah oldu, kahvaltı ediyoruz. Kapı çalındı. Kapıyı açan hizmetçi, elinde bir kâğıtla geldi:

— Bir adam bıraktı... dedi.

Kâğıdı alıp baktım, yine Biyıklı Tefvik Efendi çamaşır suyunun reklamı: «Güneşin girmedeği eve doktor girer, Biyıklı Tefvik Efendi'nin girmedeği eve doktor bile girmez...» Yine o fesli, palabıyıklı herifin resmi...

İşime gitmek için sokağa çıktım, otobüs durağında, normal insan boyundan üç dört kere büyük renkli bir adam resmi gördüm. Yahu, ben bu adamı bir yerden tanıyorum ama nerden? Bu fesli, biyıklı adam bana hiç de yabancı gelmiyordu. Biraz daha yaklaşıp, resmin altındaki yazıyı okudum:

«Her eve bir Biyıklı Tefvik Efendi. Biyıklı Tefvik Efendi Çamaşır Suyu, her türlü lekeyi çıkarır. İpekli iç çamaşlarınızı, Biyıklı Tefvik Efendi hiç zedelemeyen, hırpalamadan temizler.»

Otobüse bindim, otobüsün içinde de Biyıklı Tefvik Efendi'nin resimleri basılı ilân lehvaları asılı: «Bağdat gibi diyar, Çengelköy'ünkü gibi hıyar, Biyıklı Tefvik Efendi gibi yar bulunmaz!»

Vapura girdim, yine o ilânlar...

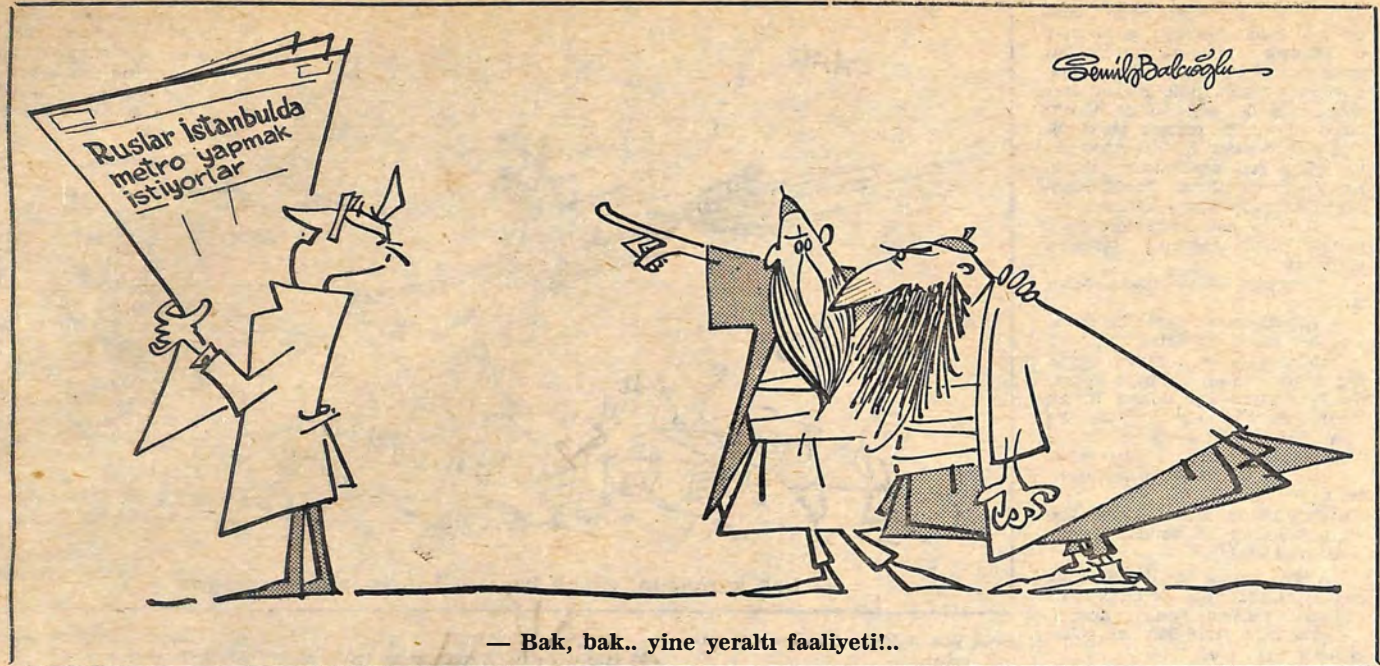
Daireye gidince, şöyle bir gazetele bakayım, dedim; bütün gazetelerin ilân sayfaları, o uçları sıpsıvrı kocaman Biyıklı Tefvik Efendi'nin resimleriyle dolu: «Deneyen her kadın, Biyıklı Tefvik Efendi'den memnun kalıyor. Siz de bikere deneyin, bir daha Biyıklı Tefvik Efendi'den vazgeçmeyeceksiniz!»

Günlerce bu Biyıklı Tefvik Efendi... Nereye gitsen, nereye baksam, evde, radyoda, duvarda, tramvayda, otobüste, hep Biyıklı Tefvik Efendi...

O zamanlar, herif daha benim sinirime dokunmuyordu. Hatta alıştım da, sanki bana bir akrabamımsı filân gibi geliyordu.

— Nereye gidiyor bunlar, Almanya'ya mı?
— Hayır Paşam, sosyalizme!..

— Bak, bak.. yine yeraltı faaliyeti!..

Derken beyim, bunlar işi azıtlıp da, sürümü daha da arttırmak için Biyıklı Tefvik Efendi çamaşır suyu şişelerine, hediye kuponları koymaya da başlamadılar mı, işte o zaman artık Biyıklı Tefvik Efendi'nin girmediği delik kalmadı, her eve, her odaya girdi beyim... Her şişenin etiketinde bir hediye kur'a kuponu var. Yirmi kupon biriktirip gönderenler çekilişe katılıyor. Kazananlara evler, otomobiller, buzdolapları, çamaşır makineleri, elektrikli süpürgeler, bir yıllık Avrupa gezileri, daha neler de neler çıkıyor. Ben ne bo... affedersin, ben ne halt ettim de karıma «Şekerim, sen de dene bakalım şu Biyıklı Tefvik Efendi'yi, belki bize de bir hediye çıkar» demiş bulundum. Evet, ben sardım bu belâyı kendi başıma... Yoksa, karımın aklında ne Tefvik Efendi'nin biyıklısı, ne de biyiksızı vardı...

Karım «Akşam gelirken, sen al da getiriver, ben bugün dışarı çıkmıyacağım» dedi. Ben üstelik bu herifi, kendim alıp da evime getirdim. Eve dönerken akşam, köşe başındaki bakkala, «Bir Biyıklı Tefvik Efendi verir misiniz?» dedim. Bakkal «Kaç şişe olsun?» dedi. «Kaç şişe olacak canım, bir şişe verin...» Valla beyim, kadınlar kapışıyor bu Biyıklı Tefvik Efendi'yi, beşer onar şişe birden alıyorlar da, ondan sordum. Her zaman da bulunmuyor yanı... Benim karım da pek beğeniyor Biyıklı Tefvik Efendi'yi. «Ver öyleyse dört şişe.» «Maalesef iki şişe kaldı elimizde, yarın gelir.»

İki şişeyi aldım, eve getirdim. İşte o günden sonra beyim, evimizin dirliği düzeni bozuldu, evin tadı tuzu kalmadı. Banyoya giriyorum, pencere kenarlarında dizi dizi o biyıklı adamın resmi olan şişeler... Mutbağa giriyorum, karşımda on tane, yirmi tane birden o biyıklı herif...

Gün geçtikçe evin içinde Biyıklı Tefvik Efendiler artıyor. Karıma «Yahu, burası ev değil de kışla çamaşırhanesi olsa, yine bu kadar çamaşır suyu fazla gelir. Neye bu kadar çok alıyorsun?» dedim. «Her zaman lazım nasıl olsa hediyesi de var, ben kuponları biriktiriyorum» dedi. İlk hediye çekilişinde sekiz tane yirmişerlik kupon göndermişti karım. Hiçbir şey çıkmadı. Bu sefer de karımın hırsı arttı, yeni çekilişe katılmak için daha çok almaya başladı. Artık banyo, helâ, mutbak dolmuş taşıyor da, salona odalara koyuyorlar Biyıklı Tefvik Efendileri...

Biyıklı Tefvik Efendi'den sokakta geçilmiyor, evde geçilmiyor...

Gittikçe kızıyorum, çünkü beyim, evin içinde Biyıklı Tefvik Efendi'den bana oturacak yer kalmıyor. Yemek masasına otururken bir şangırtı:

— Aaa, Biyıklı Tefvik Efendi'yi devirdin...

Raftan bir kitap alırken, karım bağırıyor:

— Aaaa, Biyıklı Tefvik Efendi'yi kırdın...

Kendimi övmüş olmıyayım ama, ben terbiyeli adamımdır. Bir gün yorgun argın eve gelip de koltuğa oturuyorum diye, şişenin sivrisi ü-

tüne oturup kuyruksokumunda hart diye bir ses duymamla, ben terbiyeyi filân bir yana koyup:

— Ulan başlarım şimdi ben bu Biyıklı Tefvik Efendi'nin biyıklarından... diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Ama ne yapsam boş... Evin içi her gün biraz daha Biyıklı Tefvik Efendi'yle dolup taşıyor. Sinirleniyorum, kızıyorum:

— Biyıklı Tefvik Efendi'den bize oturacak yer kalmadı, bari biz başka bir eve taşınalım...

Bir gece eve misafirler gelmişti. Koltukta oturan bir misafirin aya-

ğına takılıp Biyıklı Tefvik Efendi devrildi. Çok utandım:

— Affedersiniz... filân dedim.

Misafir:

— Aman efendim, dedi, bizim evde de böyle, ne önemi var...

Onca yıllık evimizde bu Biyıklı yüzünden hırılı dırıltı eksilmez oldu.

— Yahu, bu kadar Biyıklı Tefvik Efendi ne işinize yarar? diye bağırdım bir akşam.

Kaynanam ne dese beğenirsiniz:

— Aaa, evlâdım, yalnız çamaşıra mı, her işe yarıyor. Ben dişlerimi bile Biyıklı Tefvik Efendi'yle yıkıyorum.

Deli olacaktım, deli...

— Aman, anne, çamaşır suyuyla hiç diş yıkanır mı, nerde görülmüş?

— Aaaa, çok iyi yıkıyor, hiçbir leke bırakmıyor...

— Pekiyi, nasıl yıkıyorsunuz?

— Basbayağı. Biyıklı Tefvik Efendi'yi bir bardağa koyuyorum.

Sonra dişlerimi çıkarıp içine atıyorum, yarım saat durunca bembeyaz oluyor...

Hay Allah, takma dişleri için söylüyormuş.

Siz şu reklâm denilen şeyin etkisine bakın beyim, çamaşır suyuyla diş yıkıyor. Yalnız diş yıkansa neyse, bizim evde çamaşırdan başka, bulaşık, bez, tahta, cam her ne varsa hepsi Biyıklı Tefvik Efendi'yle yıkanmaya başlandı ki, çok çok alınsın da hediye çekilişine katılsınlar...

Kardeşim, karısı, iki çocuğuyla yazın bize misafir gelmişlerdi. Bir gün baktım, kardeşimin büyük oğlu, elinde dört şişe Biyıklı Tefvik Efendi'yle içeri giriyor.

— Bu ne? diye bağırdım.

— Kendi paramla aldım, harçlığımдан amca... dedi.

— Ulan, sen de mi çamaşır yıkayacaksın da bunları aldın?

— Yooo, ben bunların etiketini çıkarıp hediye çekilişine katılıyorum.

Siz bu reklâma bakın beyim, reklâma... Oğlan, şişeleri helâyâ döküp etiketlerini alıyor!

Bir sıcak pazar günüydü. Buzdolabından soğuk su içeyim dedim. Bir de ne bakayım, buzdolabında üç şişe Biyıklı Tefvik Efendi... Yooo, artık buraya kadar giremez bu herif...

— Kim koydu bunları buzdolabına? diye bağırdım. Kimsede ses yok...

Bu olaydan birkaç gün sonraydı.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Bir vatandaş şeker bayramını kutluyor!

Şucu iyi su getirmemiş, evde damla su yok. Sular kesilmiş, musluklar da akıyor... Sıcakta susuzluktan yanıyoruz. Kardeşimin küçük oğlu, ikidebir mutbağa gidip geliyor. Her dönüşünde de eliyle ıslak dudaklarını siliyor. Ne yapıyor bu çocuk diye merak ettim, bir seferinde gizlice gidip kapı aralımdan baktım. Buzdolabından Bıyıklı Tevfik Efendi'yi çıkarıp içerken yakaladım.

— Ulan bu ne? Zehirleneceksin... Çabuk doktor çağırın... Midesini temizlesin...

Biz hepimiz telaşa düştük, oğlan sürüyor:

— Hiç bişeycik olmaz be amca, ben her zaman içiyorum...

Demeye kalmadı, birden şişeyi kapıp, biz elinden almaya kalmadan, bir yarım şişe dolusu Bıyıklı Tevfik Efendi'yi kıkır kıkır içti... Ve oğlana bişey de olmadı.

Ben telaş içindeyken, kayınvalde:

— İçsin içsin daha iyi, içi temizlenir demez mi?

Çıldıracaktım, saçımı başımı yola-maya başladım hırısından Kayna-nam gayet sakin:

— Peklik olunca ben de içiyorum, çok iyi geliyor... Sen de biraz iç de sinirlerin yatışsın, iyidir... dedi.

Yahu, bu sinir ilacı mı, yoksa çamaşır suyu mu?

— Çamaşır suyu ama, içimi de iyi...

Kardeşimin karısı:

— Bizim bir komşumuz çocukla-rımı hep Bıyıklı Tevfik Efendi'yle büyütüyor. Biberonla veriyor ço-cuğuna, çocuk muşıl muşıl uyuyor... dedi.

Bunun üzerine karım:

— Gözlere de çok iyi geliyor, ben iki senedir her sabah Bıyıklı Tefvik Efendi'yle göz banyosu yapıyo-rum...

Azizim, bu reklâm, çok müthiş, çok korkunç bişey... Benim anladığıma göre, artık nasıl olsa satıl-yor ya, şişelere bayağı suları dol-durup, Bıyıklı Tefvik Efendi Çamaşır Suyu diye dayıyorlar millete... Bunun böyle olduğu kesin bir ger-çek. Ama kime anlataırsın? Aslında musluktan akan sudan bir ayrımı yok...

Kardeşimin büyük oğlu sokakta top oynarken dizkapasını yara-lmış, çocuk koşarak geldi. Ben, ok-sijen, tentürdiyot diye aranırken annesi çocuğun yarasına Bıyıklı Tefvik Efendi'yi boşalttı.

Bu Bıyıklı Tefvik Efendi her işe yarıyor... Çünkü efendim, etiketleri toplayıp hediye çekilişine katılmak için, her işe yaradım, her işte kul-lanılması gerekir.

Vallahi artık evden soğudum, eve girmek istemiyordum. Bir akşam helâda avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Yahu hiç olmazsa buraya koy-mayın bu herifi! Artık buraya gir-mesin bel!

Çünkü efendim, affedersin, tam helâdasın, karşıda bir sürü bıyıklı herif sana bakıyor. Ayıp bel!.. Bu helâyâ kadınlar da giriyor...

Ben helâda böyle bağırınca ka-rım:

— Ayol ne bağırıyorsun ordan, annem alınacak... demez mi?

— Annem neye alınıyorumsu?

Kapının arkasından fısıldadı:

— Annem, Bıyıklı Tefvik Efen-di'yle teharetleniyor da...

Beyim, iyice anladım ki, Bıyıklı Tefvik Efendi'den evde bana yer yok. Çünkü evin içinde ben bir ta-neyim, Bıyıklı Tefvik Efendi bin tane, ne yama baksan koskoca bı-yıklar göğsünün içine giriyor.

Bir kiş geceliydi, hava soğuk. Ya-tağa girdim, aaa, bacaklarımın ara-sında bişey...

— Bu nedir? dedim karıma.

— Bıyıklı Tefvik Efendi...

— Yooo, artık bu herif apışımızın arasına da girmesin...

— Ayol hava soğuk da, şişelere

sıcak sou doldurup koydum ki ya-tak ısınsın... — İstemem! diye bağırıp şişeleri fırlattım...

Ben artık iyice bozuldum. Yatağa giriyordum, karıma arasında Tefvik Efendi'nin bıyıkları... Düşünün rica ederim, yataкта üç kişiyiz: Karım, ben, aramızda Bıyıklı Tefvik Efen-di... Elimi atıyorum, karımın göğ-sünde Tefvik Efendi'nin bıyıkları... Dayanılır mı?

İnsan bir resme dikkatle üç da-kıka bakıp, sonra duvara baksın, resmin hayalini duvarda da görür. Ben de öyle oldum beyim... Bıyıklı Tefvik Efendi'nin resimlerini o ka-dar çok görüyordum ki, duvara, ha-vaya, nereye baksam, karşımda bir Bıyıklı Tefvik Efendi... Karımın yü-züne bakıyorum, sivri uçlu kocaman bıyıklar...

Deli olacağım; olacağım değil ol-dum bile...

En sonunda karıma protestoyu çektim:

— Bir daha bu eve o bıyıklı herif girmiycek!

— Hangi bıyıklı herif?

— İşte o Tefvik Efendi mi ne ka-rınagısı... Bilmiş ol, onun girdiği yere ben girmem...

Bu ifkem etisini gösterdi, Bı-yıklı Tefvik Efendi evden çekildi. Çekildi ama, ben hâlâ her yerde onun bıyıklarını görüyordum.

Bir gece uykusu arasında:

— Çek bıyıklarımı ulan! Çek bı-yıklarımı ordan herif!.. diye bağıra-rak sayıklamışım. Öyle bağırışım ki, bizim evdekilerden başka kom-şular da uyanmış sesinden.

Korkuyla:

— Nedir, ne buyu? dediler.

Ufancımın sesimi çıkarmadım.

Tıraş olurken aynaya bakıyorum, aynadaki suratımda iki bıyık...

Kendi kendime «Artık eve girmiy-or ya, sinirim bozulmuş, zamanla geçer elbet...» diyordum.

Belki geçecekti ama, karım oysa benden gizli gizli eve alıyormuş Bı-yıklı Tefvik Efendi'yi... Ben bunu görürnce:

— Bana bak! dedim karıma, ya ben, ya Bıyıklı Tefvik Efendi...

Karım:

— Bıyıklı Tefvik Efendisiz yapı-mam, her işime yarıyor... dedi.

— Ben hiçbir işine yaramıyor mu-yum?

— Yarıyorsun. Ama Bıyıklı Tefvik Efendi başka, o her işime yarıyor...

Çıktım evden. Çıkış o çıkış... Şim-di mahkemeye verdim karımı, bo-şanacağız... Yas, böyle işte... Sizin eve de giriyordur o herif... Onun girmedeği ev yok ki...

Çiğerciye gelmişik. Ben çiğerci-ye girerken o da ayrıldı. Adamın haline çok üzülürüm.

Çiğerci, bir gazete kâğıdına kedi ciğerini sardı. Dükkândan çıkınca elimde ciğer sarılı gazete kâğıdına baktım: Bir adam resmi, Tefvik Efendi'nin sivri uçlu bıyıkları...

«Her kadının en büyük ihtiyacı: Bı-yıklı Tefvik Efendi.»

Hemen gazetenin orasını kesip attım.

Bu reklâm müthiş, çok müthiş... Çünkü, kesip attığım gazete parça-sının altından sivri uçlu bıyıklar görünüyordu, hem de kıpır kıpır oynuyordu bıyıklar...

Aziz NESİN

Amerika'da bir doktor cinsi cazibenin tedavide faydalı olduğunu iddia etti. — Gazeteler —

Doktor — Aman hemşire, dikkat et, dozu fazla kaçırma!

WAKİT geç olmalı idi. Meyhane tenhalaşmıştı. Ciğerlere gire çıka çürümüş, kokmuş olan hava, adamakıllı ağırdı. Sigara dumanından bir bulut, tavanla döşeme arasında asılı kalmıştı.

Tevfik, iyice yükünü almıştı ama nedense bu akşam bir türlü neşelenemiyordu. Önündeki rakı kadehini bir yudumda boşalttıktan sonra mezelere falan itibar etmeden ıslanan bıyıklarını elinin tersi ile kuruladı. Uzaklardan bizim masayı gözetleyen ihtiyar garsona işaretlerle kadehleri tekrar doldurmasını anlattım.

Tevfik:

— Bu dünya yaşanılır olmaktan çıktı, ağabey, dedi, sıçtı içerisine.

Bir gazete muhabirinin sabıkalı hırsızla meyhane köşelerinde yarenlik etmesini belki garipsersiniz ama o, hem benim süttannemin çocuğu olur, hem de kendisi ile ilk mektepten arkadaşızdır ve ben bu mazlum oğlanı pek severim.

— Bak bu gece Doğruyolda sana rastlamadan önce başıma ne geldi, anlatayım da bana hak ver. Efendim, hapisaneye son girişimde (kaç defa girip çıktığını kendisi de bilmez) orada Ahmet Ağabey isimli kalantor biri ile ahbab oldum. Soyadını bugün de kıvrıramıyorum. Bilmem ne oğlu.. İnşaat müteahhidiymiş yaparmış. Ama büyük, pek büyük müteahhit.. Bir devlet yapısında kontrol mimarları ile anlaşmış, demirden, çimentodan, doğramadan, sıhhi malzemeden 500 000 lira çalmışlar. Daha da çalacaklarmış ama yakalanıp deliğe tıkalımlar. 120 kilo gelen bir yağ tulumu.. Tepsi kadar suratı var da gözleri boncuk gibi.. Boncuk gibi.. Ama neme lazım benim. Dışardan herifi kuş sütü ile besliyorlardı. Gel de dost olma. Vallahi iki sene kendisini köşesinden kımıldatmadım. Eh artık oranın gedikliisi olduk. Arkadaşlar hatırıma sayarlar. Benim sayemde hapisanede paşalar gibi yaşadık şişko. Kimse yan bakmadı. Ama ne yalan söyleyeyim, o da beni gözetti. Avurdum avurduma çökmüşken hapisneden çıkarken 10 kilo almıştım. Marika'nın evindeki bizim eski gözağrısı bile görünce «Sen aslan olmuşsun Tevfik» dedi.

Ne ise sözü uzatmayayım, ayrılık günü nihayet geldi çatı. Ahmet Ağabey cezasını bitirmişti. Elden giden nimetten ötürü gözlerim dolu dolu, yatağını falan toplayayım, dedim. Boyunuma sarıldı:

— Hepsi sana kalsın, dedi. Pek hoşlandım ben senden. Eylliklerini de unutaman.

Bana bak Tevfik, elbet sen de çıkacaksın bir gün buradan... Eğer ileride başın sıkışır da gelip beni bulmazsan bak hatırıma kahr. Söz ver bana, yemin et.. İşte adresim..

Böyle veda törenlerini bizim orada çok gördüm ama bu adam galiba başka idi. Ne ise efendim, bir gün bizi de azad ettiler. Hapisaneye gir çık.. gir çık, doğru su gına gelmişti. Lafı peynir gemisi yürümez ya, dur bakayım, namuslu olmayı bir daha deneyeyim, dedim. Ama kader bizim alınımıza hırsız diye damgayı basmış.. kim iş verir? Ulan valed-i zinalar, ben anamın karından hırsız doğmadım. Tövbe

Hırsızlar!

etmediğimi, namuslu olmayacağımı nereden biliyorsunuz, diyecek oldum, burnuma güldüler. Gazetecisindir ya, elbet çoğumuzun ağzından böyle lafları duymuşsundur, sen de.. Belki benim için şimdi içinden «Masal okuyor» diyorsundur. Ne ise geçelim. Bir müddet dişimi sıkıttım. Sağdan soldan üç kuruş, borç aldım. Ama bir gün geldi, baktım, iş kötüye gidiyor. Hapisanede aldığımız kiloları fazla siyle vermişiz. İnan bana son kırk sekiz saatte boğazımdan aşağı Tanrı nakafası girmedim. Tam yine ev soymayı düşünürken birden aklıma Ahmet Ağabey geldi. Veresiye traş oldum, Karabatak Hüsnü'den lacivert elbiselerini ödünç aldım, potinlerini boyattım ve bu gece kalktım, Ahmet Ağabeyin Maçkadaki evine gittim. Ev değil konak,

hattâ âdeta saray. Önünde çiftter çiftter otomobiller, sırmalı usaklar. Aldı mı beni bir çekingenlik.. Tam bir saat orada dikildim kaldım. İçerisi gündüz gibi idi. Habire kapıya otomobiller yanaşıyor, bir takım kürklü hanımlar, şişman, kerli ferli adamlar geliyorlardı. Anlaşılan Ahmet Ağabey ziyafet veriyordu. Benim garıplığıma bakma, kahvede her gün gazete okur, çok adam tanırım. Gelenler arasında vilâyet, belediye ve diğer dairelerin kodamanları, meşhur tüccarlar, fabrikatörler, hattâ beni son defa mahkûm ettiren savcı muavini bile vardı. Vardı ya, eyyy sabaha kadar kapıda kalacak değildim. Ulan Tevfik, ha bir gayret daha, dedim, kapıyı galdım.

Kılık kıyafetimi temizce idi. Okuyacağım masalı da ezberle-

miştim. Beyefendinin inşaat kalfalarındandım ben. Çok müstacel bir iş için derhal kendisini görmem lazımdı. Dakika fevli mucibi idamdır, demeye getirdim, yuttular. Kapıdakilerden bir usak önüme düştü, dört beş ayak mermer merdivenden çıktık ve koskocaman, Okmeydanı gibi bir salona girdik. O kadar fazla ışık vardı ki olduğum yerde demirledim. Önümde yürüyene usak gitti, Ahmet Ağabey'i o insan deryasından çekti çıkardı. O'nun bana doğru yürüdüğünü görünce sevinçle bağırdım:

— Ahmet Ağabey, ben geldim. Herif yine aynı herifiti ya bakış, yürüyüşü bir tuhaf olmuştu. Bir kurum satma, bir çalım ki sorma.. Bana doğru kalabalığı yararken herkes kendisine yılışıyordu. Sonra hepsi de gözlerini bana çeviriyorlardı.

Ahmet Ağabey yanıma geldi, sağına soluna kaçamak bir iki bakış fırlatıp:

— Ulan serseri, yardım istemek için tam da zamanını buldun, dedi. Başka gece gel!

— Bak, beni dinle Ahmet Ağabey, bu gece vadini tutman lazım. Çok sıkıştım.

— Olmaz dedik, haydi bas.

Demin o gözlerimi yakan ışıklar karardı.. karardı.. karardı, düşmemek için ayaklarımı yere mihladım. Herif bana köpek muamelesi ediyordu. O kadar çaresizdim ki duymamazlığa gelip yüksek sesle asıldım:

— İyi ama ben dayanacağım kadar dayandım, artık iş kötüye varacak.

İşte tam bu sırada bize en yakın gurupta bulunan ve içeri girdiğindenberi bana pis pis bakmakta olan savcı muavininin bağırması duyuldu:

— Bu sabıkalı hırsızın burada işi ne? Ahmet Beyefendi telâş buyurmayın lütfen.

Derken aynı guruptan sinirli bir kadının çığlığı yükseldi:

— Hırsız, ha?.. İmdat, hırsız var.

Artık karmakarışık sesler birbirini kovalıyordu:

— Polis... Polis...

— Tutun, yakalayın.

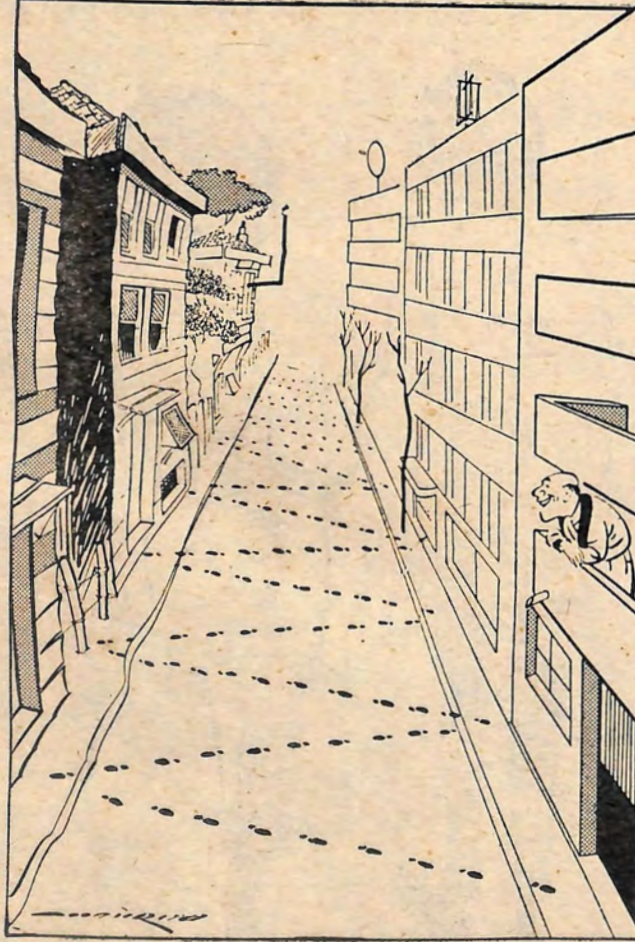
Kalabalık şöyle bir dalgalandı. Birkaç kişi bana doğru seyiirttiler. Eyyy korku ve daima kaçmak arzusu bizim içimize işlemiş.. Kanuna uyar hiçbir suçum da yoktu ama üstüme gelenleri görünce tabanları kaldırdım. Kendimi konağın dışında bulur bulmaz da ilk gördüğüm karanlık sokağa doğru koşmaya başladım.

Açlık insanı efkârlandırıyor. İki saat önce sana rastlamadan, düşünüyordum:

— Ahmet Ağabey ile ben, ikimiz de hırsız. Bir O'nun itibarına bak, bir de benim gördüğüm hakarete.. Peki, sebep? O benim gibi 100—200 lira değil de yarım milyon çaldı, diye mi?

Hasılı bu dünyanın canına okuduk, senin anlayacağın.. Artık iflâh olmayız, biz.

Masadan kalktı. Ben de hesabı görerek kendisini takip ettim. Sokak karanlık ve soğuktu. Birkaç kedi ile köpek kaldırımın kenarına dizilmiş çöp tenekelerini karıştırıyorlardı. Bir polis düdüğü ötti. Bir genelev kadınının komşusuna seslendiği duyuldu: «Eleeniii..» Tevfik yakasını kaldırdı ve bana «Allahaismarladık» bile demeden yürüdü, gitti.

— Soldan sağa, sağdan sola!.. Yine bir C.H.P. li geçmiş galiba!..

Cevat Fehmi BAŞKUT

BUGÜN, biraz sohbet edeyim dedim, okuyucularım.. Hanidir yârenliğe hasret kaldık da, ondan zaar..

Efendim, geçen gün Sirkeci'den bir dolmuşa binmek istedim. O gün de, bir yağmur, bir yağmur ki, sormayın..

Ama durun, şimdi bir şey geldi aklıma..

Hikâyeyi belki bilirsiniz:

Adamın biri, sabah evden çıkıp işine gittikten sonra, karısı, içeriye aşığını alır, akşamlara kadar cünbüz edermiş. Bir, iki, beş, on derken, mahalleli, durumu öğrenir. Hani bir lâf vardır. Kadının ihânetini, en geç kocası haber alır derler. Geç meç ama, nihayet adamcağız da tevâtürü duyar. Bir süre evi kollar. Bir türlü zamparayı kıstıramaz. Nihayet düşünür, taşınır, eve bir papağan almayı karar verir. Karısına da, papağanı İspanya'dan hediye getirdiklerini söyler.

Aradan birkaç gün geçer. Adam, bir akşam eve döndünce, papağanın kafesine sokulur:

— Nasılsın bakalım Sarı oğlan?.. Bugün ne haberler var?.. diye sorar.

Papağan cevap verir:

— Ah nonoşum, senin şu moruk kocan bir geberse de, Avrupa'ya kaçıp, yanak yanağa sultanlar gibi yaşasak..

Herif, papağanın lâfını duyunca, beyninden vurulmuşa döner. Hemen karısına seslenir:

— Pakizeeee!.. Çabuk buraya gel, çabuk..

Kadın, salına salına gelir:

— Ne var tontonum?..

— Bırak o ağızları da, şu papağanı dinle bakalım..

— Ne söylüyormuş papağan?..

— Dinle de ondan sonra cevap ver bana..

Papağana dönüp, soruyu tekrarlar:

— Nasılsın bakalım Sarı oğlan?.. Bugün ne haberler var?..

— Ah nonoşum, senin şu moruk kocan bir geberse de, Avrupa'ya kaçıp, yanak yanağa sultanlar gibi yaşasak..

Kadın, ilkin müthiş bozulur. Sonra kendini çabucak toplar:

— Amaaaaan şekerim!.. der. Sen de aptal gibi hayvanın lâfına inanıyorsun. Kimbilir nereden öğrenmiştir pis..

Fakat adam yutmaz tabii.. Bilyük bir gürlütdür kopar evin içinde..

Ertesi gün, kocası evden çıkar çıkmaz, kadın, eline bir bardak su alıp kafese sokulur:

— Seni utanmaz rezil seni!!!.. der. Bu evi birbirine katmaya mı geldin sen?..

Avucuna döktüğü suyu, papağanın suratına çarpar:

— Seni fesat kumkuması seni!!!!.. Seni münafık seni!!!!.. Seni espion seni!!!!..

Neticede papağanı sırlı sıklam edip bırakır.

Akşam, adam eve döndünce, doğru papağanın yanına gelir:

— Nasılsın bakalım Sarı oğlan?.. der. Bugün ne haberler var?..

— Ah beyfendi!.. Bugün hava birdenbire bozdu. Bir yağmur, bir yağmur ki, sormayın.. Sırlı sıklam oldum ben..

O gün havanın günlük güneşlik olduğunu bilen adam, papağanın uydurma lâflar söylediğine kanaat getirir ve kârıyı boşamaktansa, er-

tesi gün papağanı görevinden affeder.

İşte papağanın dediği gibi, o gün, bir yağmur, bir yağmur ki, sormayın.. Sirkeci'den bir dolmuşa bin-yim dedim.. Ne mümkün?..

Yağmurda İstanbul'un şoförü bir Azrail olup çıkıyor. Kuru havalarda, elli kuruş fazla alabilmek için dört yolcusu bulunan otomobili kaldırımın kenarına çekip geçenlerin gözleri içine bakarak, on dakika süre ile «Taksim, biliir, Taksiiiiim!..» diye yalvaran şoförü, İstanbul'un yağmurunda görmelisiniz siz..

Tabii sırf ben değilim o yağmurun altında dolmuş bekliyen. Benim gibi, en azından 150 kişi var. Bunlar, tek araba bile yanaşmayan dolmuş durağında kuyruk yapmak-tansa, gelip geçen otomobilleri kuşatırmeyi, daha pratik bulmuşlar. Yoldan bir araba geçerken, elli kişinin birden bu arabaya doğru atıldığını görüyorum. Şoför biraz yavaşlıyor ama, müşteri almak için değil, yolcuları çiğnemek için yapıyor bunu..

Bir otomobil geçiyor. İçinde yolcu yok. Şoförün yüzünü görmeye çalışıyorum. Ekrem Alican Başbakan Yardımcısı olduğu vakit, ona bile bu kadar azamet gelmemişti. Mü-

barek, taksi şoförü değil, İngiliz Kraliçesinin Mührü hâs lordu..

Başka bir araba geçiyor, onun yan camı açık. Eğilerek sesleniyorum:

— Taksim!..

Adam, hiç orali değil. Kulakları işitmiyor zaar, diye kendi kendime bir avunma sebebi icad ediyorum. Benden üç metre kadar ileride, başka bir adam da, aynı şoföre seslenip cevap alamayınca:

— Ah bre, diye kendi kendine homurdanıyor. Yağmur şoförü bunlar, yağmur!

Bir araba daha geçiyor, ona da sesleniyorum:

— Taksim!..

Gene cevap yok. Demek ki o da yağmur şoförü.. Boş arabalar üst üste geçiyor. Bir Allahın kulu çıkıp da, sellerin içinde çırpan insanlara doğru başını çevirip bakmıyor.

Evet efendi!.. Bu böylece sürüp gidiyor. (Buradaki «Efendi!..» sözünün, Zeki Müren veya Esref Şefik'in «Efendi!..» le-riyle bir ilgisi yoktur. Onlar, terbiyeli olduklarını kamu oyuna isbatlamak için «Efendi!..» diyorlar. Ben, kendime biraz düşüne payı kalsın diye, lâfın arasına «Efendi!..» sözünü sıkıştırıyorum.)

Boş arabalar birbiri peşine geçi-

yor. Saçlarından, şapkalarından zırlı zırlı sular akan müştericikler de, sellerin içine çapul çapul koşu-şup duruyorlar.

Gene böyle, yağmur şoförü tarafından kullanılan boş bir araba geçti önümden. Avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Taksiiiiii!..

Herif, «Taksi» kelimesini, «Taksim» anlamasın diye hemen tekrarlardım:

— Boş taksiiiiii!..

Kendisini isteyen ve arıyan müşterinin yüzüne bakmamak, yağmur şoförüne târifsız bir gurur veriyor. Bunun nedenini bilmiyorum ama, gözlemim böyle..

Hemen onun arkasından gelen araba durdu. Atladım ona. İlk seldiğim boş arabanın peşinden gitmesini söyledim şoföre.. Merak etmişim. Hadi diyelim ki, yağmurda taksi saati ile çalışmak dururken, ucuz fiyata dolmuş yapmak adamın işine gelmiyor. Ama ben onu taksi diye çağırıştım.

O gitti, biz gittik. O gitti, biz gittik.. Yolda, kendi bindiğim arabamın şoförüne de anlattım durumu..

— Öyledir abi, dedi. Şoförlüğün ne yüksek bir meslek olduğunu biz ancak yağmurda anlayabiliriz. Hele bir de kar yağdı mıydı, şoför dediğin kral olur!

Yol boyunca sıralanan yağmurzedelerin bir tekine bile yan gözle bakmadan, Karaköy, Dolmabahçe, Nişantaşı yoluyla Mecidiyeköy'ne kadar geldik. Şoför orada, arabasını bir kenara çekip, kahveye girdi. Ben de arkasından girdim. O iskambil oynanan bir masanın yanındaki boş iskemleye çöktü. Ben, şaşırıp kaldım ama, ne yapabilir-dim?.. «Niye müşteri almıyorsunuz?..» diye herifin yakasına yapışılmaz ki..

Tekrar beni bekliyen arabaya binip Taksim'e geldim. Orada şoföre on yedi buçuk lirayı teslim ettim. Dolmuşla gelseydim, Sirkeci'den Taksim'e 75 kuruşa gelecektim. Ama bu 17,5 lira bana, İstanbul'un yağmur şoförünü çok iyi tanıttı. Mecidiyeköy'ne gidecek şoför, müşteri alıp da gitse, en azından 8-10 lira toplayacak, değil mi?.. Yapmıyor. Sebeline de akıl sır ermez.

Bir fıkraya daha geldi aklıma..

Kapalıçarşı'da manfaturacılık yapan Hamid Efendi adında biri varmış. Kazancı da yerinde imiş. Yanındaki komşusu (Söz gelişi ona da Mecid Efendi diyelim) Mecid Efendi de manfaturacılıkla uğraşır, o da işinin tıkrım bulurmuş. Hamid Efendi müthiş kıskanç.. Mecid Efendinin dükkânından içeriye bir müşteri girecek olsa, Hamid Efendi kudurmuşa dönüyor.

Dua etmiş Tanrıya:

— Ulu Tanrım, demiş.. Bana bugün tam 1000 lira kazanç ver.

Tanrı onun dediğini yapmış. 1000 lira kazanmış Hamid Efendi.. Ama Mecid Efendiye de 2000 lira kazandırmış Tanrı..

Ertesi gün Hamid Efendi bir daha dua etmiş:

— Ulu Tanrım, demiş.. Bugün bana 5000 lira kazanç ver.

Tanrı onun dediğini yapmış, 5000 lira kazandırmış. Ama komşusu Mecid Efendi de 10.000 lirayı bebe atmış..

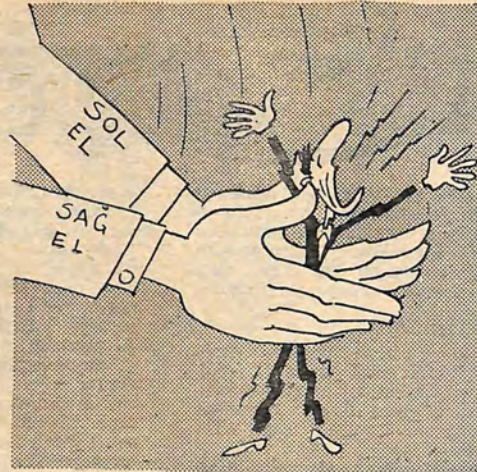
Düşünmüş Hamid Efendi. Bakmış ki, Tanrı, kendisine ne isterse veriyor, ama ötekine iki mitsini veriyor.

Özel Teşebbüs!

«Bir elin nesi var?..»

«İki elin sesi var!..»

Üçüncü gün duayı değiştirmiş Hamid Efendi:

— Ulu Tanrım, demiş.. Sen bana bugün 1000 lira zarar ver.

1000 lira zarar vermiş Hamid Efendiye Tanrı.. Mecid Efendiye de 2000 lira zarar..

Dördüncü gün, kıskançlığın duası biraz daha büyümüş:

— Ulu Tanrım, demiş Hamid Efendi.. Sen bana bugün 5000 lira zarar ver.

5000 lira zarar vermiş ulu Tanrı.. Ama Mecid Efendiye de 10.000 lira zarar..

Gene düşünmüş Hamid Efendi.. Bu yol da, çıkar yol değil. Çünkü böyle böyle kendisi iflâs edecek. Halbuki komşusu, sermayesi kuvvetli olduğu için, belki biraz daha dayanacak..

Hamid Efendi, beşinci gün duayı başka biçime sokmuş:

— Ey Ulu Tanrı, demiş. Sen mademki benim her istediğimi veriyorsun, bizi komşuya da onun iki mislini veriyorsun.. Öyleyse yalvarıyorum sana, benim bir gözünü kör et Tanrım...

İstanbul'un yağmur şoförü de «Ben ziyan edeyim ama, hiç değilse halk şu eziyeti çeksin» diyor.

İstanbul'un şoförlerinden bu kadar şikâyetçi oluşum, halkın yağmurlu havalarda sömürülmesinden ileri geliyor tabii.. Şoförlerin bu konudaki elebaşları, belki benim bu şikâyetimden şikâyetçi olacaklar ve belki de «Bu herifin kökü dışarıda» diyeceklerdir. Çünkü şimdiki zamanda, bir kimsenin vurgunculuğuna biraz iştin miydi, hemen damgayı yiyorsun:

«Kökü dışarıda» Ben, çok tutuluyorum şu «Kökü dışarıda» lâfına..

Geçenlerde Toprak Reformu Kanunu Meclis'e verilince, köylüyü köle olarak kullanan Toprak Ağalarının çılgınlıklarını duydunuz: «Bu kanunu Solokratlar hazırladı» diyorlar. Eh, tabii hazırlıyacaklar.. Salakratlar şimdiye kadar «Ye Mehmet Ye» den başka bir şey düşünmediler ki.. Ama durun.. Solokrat demekle «Toprak reformunu hazırlayanların da kökü dışarıda» demiye getiriyorlar.

Bizde son zamanlarda birçok kök uzmanları türedi nedense. Hani, senenin dört mevsiminde zerbavat yetiştiren Lânga bahçıvanları bile, kökten bu kadar iyi anlıyamazlar. Ne tarafa baksan, hepsi kökçü.. Bir şeyin kökünü ele geçirdiler mi, içerde mi, dışarıda mı, hemen anlayıveriyorlar!

Öyle ya, onbeş yılda, dış ticaret yolundan, yabancı ülkelere 14 milyar lira kaçırılıyor. Bunu söyleyenlerin kökü dışarıda, ama parayı kaçıranların kökü içerde!

4000 tane toprak ağası, milyonlarca köylünün kanını emiyor. Bunun böyle olduğunu söyleyenlerin kökü dışarıda, ama kan emen sülüklerin kökü içerde!

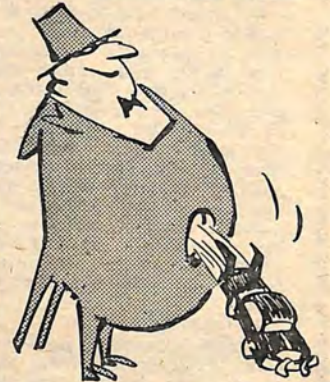
Celep olsun, kabızmal olsun, şu olsun, bu olsun, halkın gözyaşına bakmadan basıyor kazığı. Kazığın acısıyla irkilenin kökü dışarıda, kazığın atanın kökü içerde! Hay köküne kibrit suyu!

Adnan VELİ

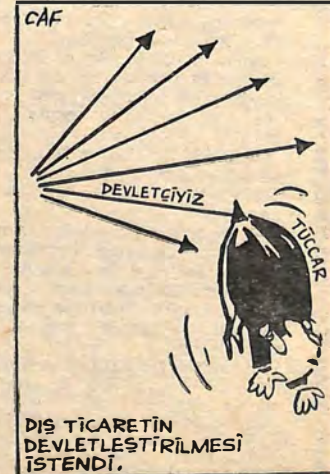
EKMEKLER YİNE KÜÇÜLDÜ.

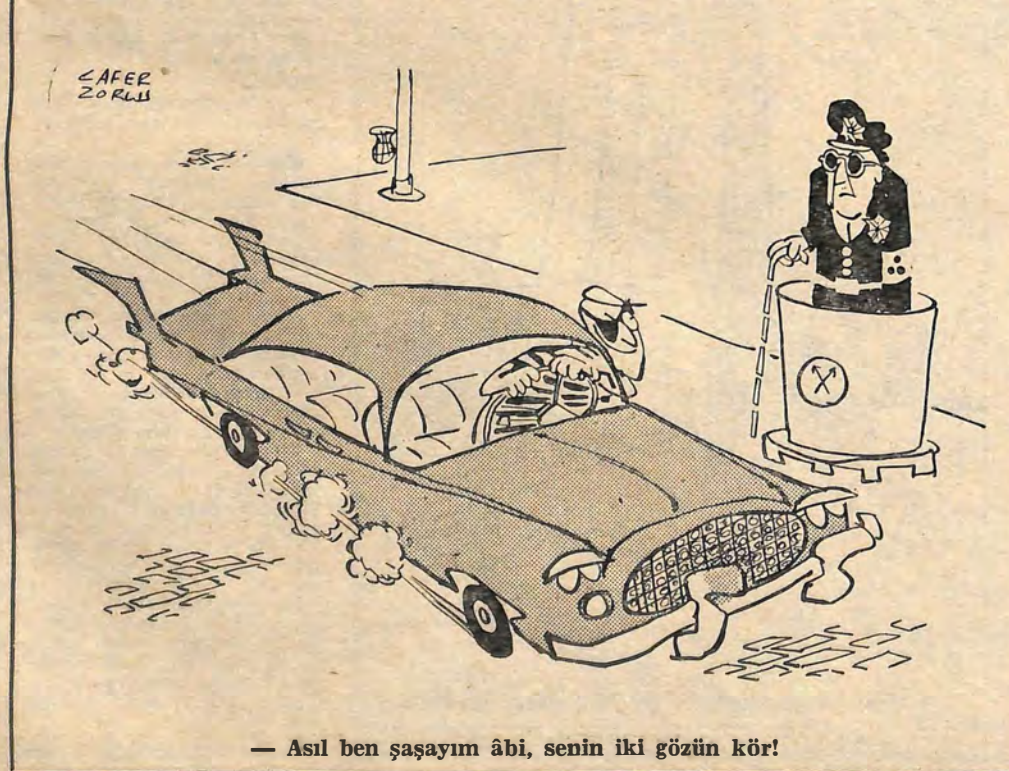
BİR YETKİLİ OTOMOBİL SANAYİİ KURULMASINI İSTEDİ.

İŞKEMBE-İ KÜBRÂDAN !

Beş yıldır taksi kullanan bir gözü kör bir şoför yakalandı...

PAZARTESİ :

Haftanın en önemli olayı Karakurt köyünde öğretmenlere gericiilerin saldırısı. Olaya el koyan veya el koymak isteyen Kaymakamın ağır yaralanması. Birinci Kubilây'dan 35 yıl sonra, az kalsın ikinci bir Kubilây olayı Cumhuriyet tarihine yazılacaktı. Bereket versin Kaymakamın omuzuna inen sopa ve başına vurulan taş öldürücü olmadı. Şimdi Karakurt köyünün yirmi yaşındaki vâizi ve Kur'an kursunun cahil hocası tutukludurlar. Köy çocuklarıyla futbol oynayan öğretmenlere:

— Top oynamak günahdır, cehennemde yansınız... diyen zavalı cahiller, Ömer Hayyamın şu dördüğü kaç yüz yıl önce yazılmış bilmezler ki:

Seni kuru softaların softası
seni
Seni cehenneme kömür olası
seni
Sen mi Hak'tan rahmet dile-
yeceksin bana?
Hakka akıl öğretmek senin
haddine mi?

Top oynamak günah olsa bile senin ne haddine top oynayanlara karışmak a benim akılsız vâizim! Daha yirmi yaşında değilsin, daha kendin top oynıyacak yaştasın. Kendin oynamıyorsun, bari oynayanların zevkini engel olma!

SALI :

Cumhuriyet gazetesinin «Okuyucu mektupları» köşesinde ilgi çekici bir şikâyet:

— «Ayakkabı almak için Sümerbank'a gittim. Ayakkabının üstündeki 28 liralık satış fiyatı, servisin memuru tarafından karalanmaya başladı. Sebepni sorduğumda « Bunlar eski fiyatlardır, yeni gelen ayakkabıların fiyatı otuz dört liradır cevabını aldım.»

Ve okuyucu diyor ki haklı olarak:

— Hiç eski mal yeni fiyatla satılığa çıkarılır mı?

Vallahi çıkarılır mı çıkarılır. Piyasada nice eski mallar yeni fiyat etiketleriyle halka yutturulmuştur. Hele politikada elini sallasan ellisi... Bakıyorsun kırk yıllık fişmekân partinin filanca bey, bir başka partinin etiketini taktı mı yepyeni bir mal gibi piyasaya sürülüyor.

Bunun içindir ki halk fiyattan çoktan vazgeçmiş, önüne sürülen sağlam ayakkabı olsa fazlasını da ödeyerek almağa razı.

ÇARŞAMBA :

Akşam gazetesinin yazdığına göre Batı Almanyada hasta karısına doktor çağıracağı yerde papaz çağırarak bir demiryolu işçisi, ölmekte olan bir kimseye yardımında kusur etme suçundan para cezasına çarptırılmış.

Anlaşılan demiryolu işçisi kaşık düşmanının bir an önce öteki dünyaya gitmesini pek istiyordu ve bu yüzden papaz çağırıldı.

Ama aynı işi doktor belki daha da iyi görebilirdi canım...

Büyük Frederik bir gün başhekimine:

— Söyle bakalım, demiş, şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdün?

Başhekim saygıyla eğilerek:

— Sizin öldürdüğünüzden çok daha az sayıda kişiyi, ve sizden çok daha az şerefle Majeste... demiş.

Geçen yıl Belçikada doktorlar grevi başlayınca, şu nükte ortaya atılmıştı:

— Doktorlar greve başlayınca, Belçikada ölüm oranı düştü!

Bugün

Diyeceğimiz şu: Batı Almanyada cezalandırılan demiryolu işçisi şaşkınlıktan ne yapacağını pek bilememiş. Bazan papazın göreceği işi bir doktor pek daha çabuk ve zahmetsizce görebilir.

PERŞEMBE :

Bir gazetede İslamiyet konusunda bir yazı yarışması yapılıyor. Yarınki imam adaylarımızdan bir genç de bu yarışmaya gönderdiği yazıda şunu iddia ediyor:

— «Bugün medeniyetin zirvesine ulaşmış, her sahada kendini gösteren devletlerin ilerlemesini Kur'anı Kerime uymakta buluyoruz. Atom bombasını patlatan ve fezaaya adımı atan devletlerin ilham ve tesirini Kur'anından aldığını görüyoruz.»

Hele hele! Ne yazık ki medeniyetin zirvesine tırmanıp Atomu bulan, Fezaaya adımı atan toplumlar hep Hristiyan toplumları. Genç imam adayı bunların Kur'anı Kerime uyduklarını iddia ettiğine göre acaba Müslü-

man toplumları da İncil'e mi uymağa başlamışlar ki bu kadar geri kalmışlar?

Doğrusunu isterseniz eskilerin deyimiyle bu kadar «mugallata» önce Müslümanlığa yakışmıyor. Ne İslâm dünyasının geri kalışı Hristiyanlıkla, ne de Hristiyanlık dünyasının ilerleyişi Müslümanlıkla açıklanabilir. Bunlar bambaşka nedenlerle ortaya çıkmıştır. Batı dünyasının Atomu bulmasını Uzaya çıkmasını da Müslümanlığa bağlamak biraz gereksiz bir övgü ve kendimizi aldatmaca olmuyor mu?

Hani meşhur hikâyedeki gibi, bu sözlerle sadece:

— Söyle, söyle... Yalan olsa da hoşuma gidiyor... diyebiliriz.

CUMA :

Gazetelerde bir «Beynelmîl Hovarda» deyimi dolaşıyor. Beynelmîl hovarda geldi, beynelmîl hovarda gitti... Milletlerarası zampara, sınırlararası Donjuan da denebilir beynelmîl hovarda yerine...

Bu beynelmîl hovardalardan

biri İstanbul'a gelmiş: Belçika Kraliçesinin kardeşi Aragon prensi. Pariste meyhane işletiyor, bir yandan da çapkınlık yapıyor, bir yandan vezirler yu-murtluyor şiirler söylüyor. Bakın şu sözlerine:

— Evli bir erkeğin hiçbir mace-rası yoksa aptalın biridir o...

— Çalışmak dinlenmek için bir sebeptir. Ben altı ay çalış-
rım, altı ay dinlenirim.

— Erkek sık sık evlenmeli, çok gezmeli, çok eğlenmeli.

— Kadının saçının rengi ne ifade eder her kadın kadın ola-rak birdir.

— Hayatı ciddiye almamalı, yalnız iyi yanlarını görmeli.

Gazetelerimiz bu budalalıkları büyük sözlermiş gibi alıp baş-tacı yapıyorlar. Sütün sütun beynelmîl hovardanın resim-leri ve incileri... Aragon Prensi ekmek elden su gölden yaşadığı için ekmek parasına imanı ge-vriyenlere bol bol nasihat ver-mesini biliyor.

Ve gazetecilere seyahatinin gerçek sebebin:

— «Pariste oturan karımdan sekiz günlük izin aldım. Ama iki aydır bir başka avın peşin-deyim...» diye anlatıyor.

Biz beynelmîl hovardaya, orada burada hovardalık edece-ğine bir an önce Parise gitmesi-ni söylemek isterdik.

Öyle ya genç ve güzel karısı iki aydan beri oralarda yalnız; hem Pariste «av» peşinde koşan bir sürü erkek var; hem de Ara-gon prensinin karısı da, belki:

— Evli bir kadının hiç mace-rası yoksa aptalın biridir o... diye düşündürüyor.

CUMARTESİ :

Ankara havasında bulunan du-man, normalin üç misli imiş. Kalorifer ve soba bacalarından çıkan dumanların halkın sağlı-ğına zarar verdiği tesbit edil-miş. Şehrin çeşitli yerlerine ko-nan âletlerle ölçmüşler biçmiş-ler ve bakmışlar ki sağlık me-murları, başkentin havası du-manlı mı dumanlı...

Tabii bu durum halk sağlığına zararlı imiş.

Zararlı imiş ama ne yapalım ki Başkentin havası da dumanlı olacaktır.

Çünkü bildiğiniz gibi dumanlı havayı sever kurtlar...

PAZAR :

Yeni Personel kanunuyla me-murlara her yıl zam yapılaca-kmış.

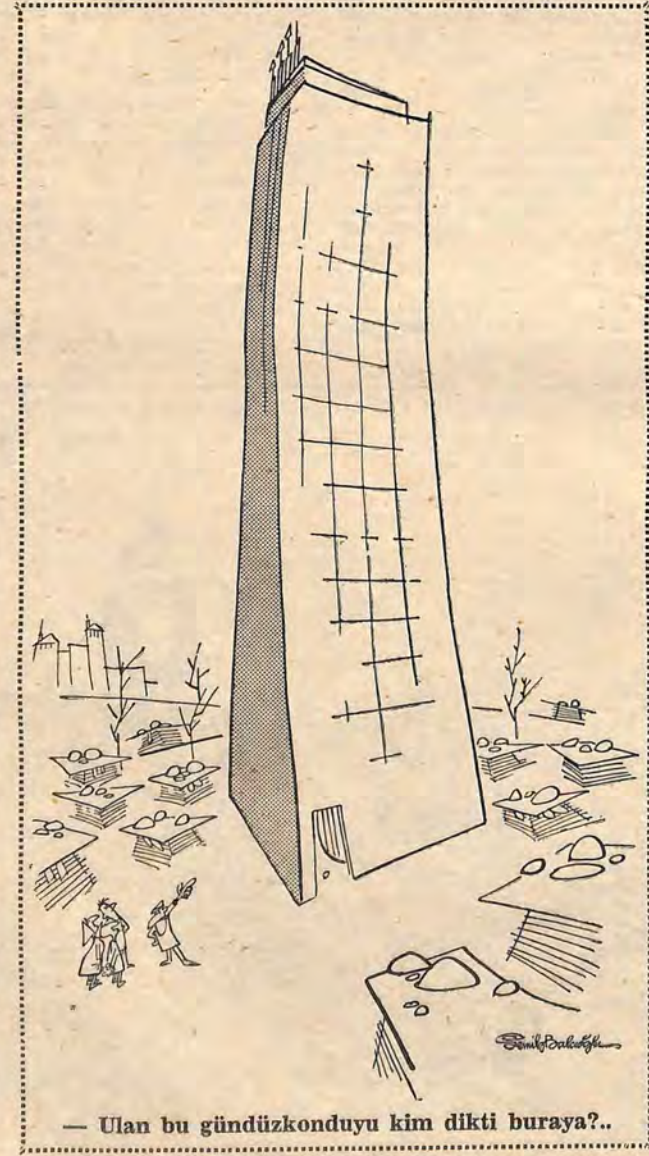
Gazeteler böyle yazıyor, ama aslında durum öyle değil. Me-murların maaşları oynak olacak. Yani eğer o yıl hayat pahalılığı artarsa veya başka bir deyişle paranın değeri düşerse memur-ların maaşları buna göre ayar-lanacak.

Ama yıllardan beri hayatın her yıl biraz daha pahalılaşmasına öylesine alışmışız ki, gazete sek-reterleri bunu:

— Memurlara her yıl zam ya-pılacak... diye başlıklarla bildir-mekte sakınca görmüyorlar.

Yalnız yetkililer bu kanunu çıkarmakta biraz tez davran-salar iyi olacak. Zira yıllardan beri Personel Kanunu ha çıktı, ha çıkıyor diye bekleyen memur-lar, bekleme salonunda rötarlı tren beklemekten imanı gevre-miş yolculara döndüler.

Personel Kanunu da «Erişir menzil-i maksuduna aheste giden» mısramdaki gibi salına salına geliyor. Şimdilik düdüğü uzak-tan duyuluyor yem borusu gibi... İnşallah 1965 te «arz-i endam» eder.

— Ulan bu gündüzkonduyu kim dikti buraya?..

Gittiler!

Rus heyetinden bahsediyorum. Gittiler, şereflerine verilen son davetten sonra. Son davet Senato Başkanının davetiydi.

Niye herkes böyle davetlerde protokole yüklenir bilmem?.. Protokol vazifesini son derece iyi yaptı. Hem de «ölçülü» tarafından. Ne kabulde, ne kabulün tanziminde, ne yiye içmede «taşkın» yoktu. (İki cins şarap, azıcık viski, bol domates suyu... Normal de bir büfe!)

Bir de davetlilerde hafiften protokol bilgisi olmalı dimi?.. İki memleket arasında «temas» nedir? Kendilerine düşen görev davetli olarak nedir? diye...

Herhalde oraya çağrılanlar bol bol kurulsunlar, bol bol çerkesta-vuğu veya ıstakozluğa namzet iskenderun karidesi yesinler diye çağrılmamışlar dimi?..

Veya aile reisleri, aile besler gibi «şekerim ne istersin» diye seslendikten sonra, büfeden, zahire ambarına benziyen tabaklarla dönsünler diye de çağrılmadılar, di mi?

Baktım, heyet üyeleriyle konuşan da - ancak davet üzere - liderlerdi sadece. (Alican üstelik bu davete icabet buyurmadı...) Bir de tek tük gazeteciler Mebus beyler, kendi hallerindeydiler. Bakan beyler de öyle... Süslü eşleri de bir yere çöktüklerinde, bir daha sıyrılmıyorlardı dost sohbetinden... E, bir temas heyeti gelmişken, davetlilerin rolü bu süslü mumyalık değildir! Figüranlık da değildir! «Yicilik» de değildir! Yoksa protokol kursuzdu...

— «Efendim, Taksim gazinosunun açılış havasına benziyor!» Benziyor, neden?.. Davetlilerin yarattığı havadan!

Gene en iyi temas, sanatla oluyor: Söylediğim büyük bir icat değil, amma suarenin en büyük elçisi, Silifke ekipiydi: Yorulmaz Silifkelileri seyrederken, heyet başkanı Podgorny'nin yuvarlak hatlarına sonsuz bir sempati yayılıyordu, etrafındaki kasılmışlıklara rağmen!

Yalnız bu renkli Silifke ekipi oynarken, bizim büyüklelerin ve eşlerin yüzlerine baktım. Yahu politika insana bütün heyecanlarını mı kaybettiriyor?.. Yoksa heyecansız doğanlar mı politikaya dökülüyor? İsmet İnönü'den, tabii - bir daracık sahnede 8 kişilik bir ekip oynadı diye - kimsecikler heyecan bekliye-mez. Onun dünyası... Başka! Onun dünyası... kendi dünyası! Amma bir Alicandan donuk-stil de olsa biraz ısınma beklerdik, böyle bir sanat gösterisinin karşısında. Isınmıyor-du. «Gıcısı» bile kıpırdamıyordu!

Ah seneler! Alican şimdi estekli köstekli kişiler gibi, «gidili!»

Onun küskün grubundan (gün-küm, eskiden kabine üyelerinin eşleri böyle yaparlardı: suare boyunca birbirlerine kenetlenmiş oturdular YTP. liler), Mehmed Demir, Silifke ekibi için, şu komanteri yapabili di ancak:

«Bunlar hepsi, birbirlerine benzerler...»

Valla benzemezler. Meselâ Erzurum ekipinin nesi, Silifke ekipine benzer ki?.. Amma politikacılar tek görüşlü herhalde. Öldük zaten o tek görüşlülükten, Mehmet Demir beycim!

Hanımlardan bahsetmiyecem. Ric-cal hanımlarının reaksiyonsuzlu-ğuna zaten alışmışız!

Onun'gün, protokol mrotokol demeyin. Isınması, kaynaşması güç kişilere protokol, sıcaklık, girişkenlik mi aşılacak?.. N'olur hanımlar, beyler, Şubatta, Tunus Devlet başkanı gelecek. Büyük bir Türk dostudur. Şubata kadar azıcık ısının!

Burunsuz Tahir efendiler!

Emin Erişirgil diye bir Bakan varmış. Olay onu o kadar izlemiş ki, seneler sonra, Hilmi İncesulu diye bir müsteşara anlatmış. Olay onu da o kadar izlemiş ki, o da geleceğin bir bakanına, Aydın milletvekili, İsmet Sezgine anlatmış. İsmet Sezgin de, tüm tutumunu, gelecekteki bakanlığının arşinine uyguluyarak bizlere anlattı:

Bir burunsuz Tahir efendi var imiş, Maliyede tahakkuk müme-yizi. Bütün evraklar döner dolaşır, önünde yığılı yığılı vermiş.

Bir de bir köy varmış Anadolu-da. Bir sene, uzmanlar, o köyün vergisini biçmişler uzmanlıklarına uy-gun şekilde: Köyün o seneki mah-

sulünün tüm tutarının iki mislini aşkın...

Köy yolunmuş yolunmuş, döğün-müş döğünmüş, yolunmaktan dö-ğünmekten bir şey çıkmayınca, An-karalara salmış muhtarını, vergiyi normale döndürsün diye.

Biliyorsunuz herhangi bir şeyi normale döndürmenin güçlüğü, normalin muteber olmadığı yerde!

Muhtar, yazıp, bir dilekçe vermiş, zamanın valisine. Zamanın valisi işi defterdara havale etmiş. Defterdar Maliyeye. Maliye, tahakkuk müme-yizi, burunsuz Tahir efendiye... Ve iş, burunsuz Tahir efendinin önü-ne gelince «rap» diye duruvermiş gene. Tahir efendi, fakir, onca ev-rakın arasından o köyceğizin evra-kım nerden bulup çıkarsın?...

Bu sefer, muhtar, yazıp, direkt olarak defterdara başvurmuş. Def-terdar, valiyeye arzetmiş. Vali tekrar defterdara havale etmiş. Defterdar Maliyeye, Maliye burunsuz Tahir efendiye... Ve işler gene burunsu-zun önüne gelince rap diye duru-vermiş. Tahir efendi bu sefer açık açık direnmiş:

— «Bunca evrakın altından, falanca köyün evrakını nasıl çekip çıkarayım.»

Muhtar, yılmaz cinstenmiş. Mali-yeye Bakanına başvurmuş. Uzatmaya-lım, gene işler dönüp dolaşmış ve bizim burunsuzun önüne gelince durmuş rappadak...

Artık felek bile acımış muhtara. Karşısına tahakkuk mümeyyizinin bir ahbabını çıkarmış, derdini dök-türmüş. Burunsuz Tahir efendiyle iki kadeh rakı, üç zeytin, yarım çi-rozla bezemiş bir masada işler kökünden halledilmiş...

— «Yaaa...» dermiş, seneler senesi Emin Erişirgil «Türkiye'yi hep bu-runsuz Tahir efendiler idare etmiş-tir...» (İşte böyle vesilelerle zaten

Bakanlar yüksek hakikatlara varırlar!)

Hımm... hımm... O, o zamandı, şimdi şükür, Tahir efendiler öyle burunlu kili, öylesine burunlandılar kili... Bütün rüzgârlar burunlarına çarpıp çarpıp, onların istedikleri yöne yöneliyor!

İşler gelip önlerine yığıyor, kü-meleşiyor, tepeleşiyor, dağılıyor, el sürmüyorlar, el! Bakanın de-ğişmesini bekliyorlar, kıpırdamıyor-lar. Yıkanın değişmesini bekliyor-lar, kıpırdamıyorlar. Memleketin kıvrım kıvrım kıvrınmasını bekli-yorlar, kıpırdamıyorlar... Tâ ki kı-pırdamazlıklarının sorumu, hükü-mete, halka, topluma yükleninceye kadar.

Erişirgil zamanının Burunsuz Ta-hir efendileri, başının gözümlün kaşının üstüne! Ya burunlu Tahir efendileri n'edelim, n'edeceğiz Ak-baba?...

Mesele zaten oydu!

Belçika'da bir turizm kongresi... Gelecek gideen... Delegelerin he-men hemen hepsi üç lisanla lâf ya-pıyor... Yalnız tabii bizimkilerin birkaçı süt be süt anadillerinden başka dil bilmiyor... Bilecek de n'olacak, «ha bizim denizimiz var, ha bizim güneşimiz var, ha bizim tarihi kalmamız var», turizm işte o, lâkırdsını başkalarına anlata-caksın da, lâkırdsını başkaların-dan dinliyeceksin de «fan fin fon» diye n'olacak?... Sahi n'olacak?..

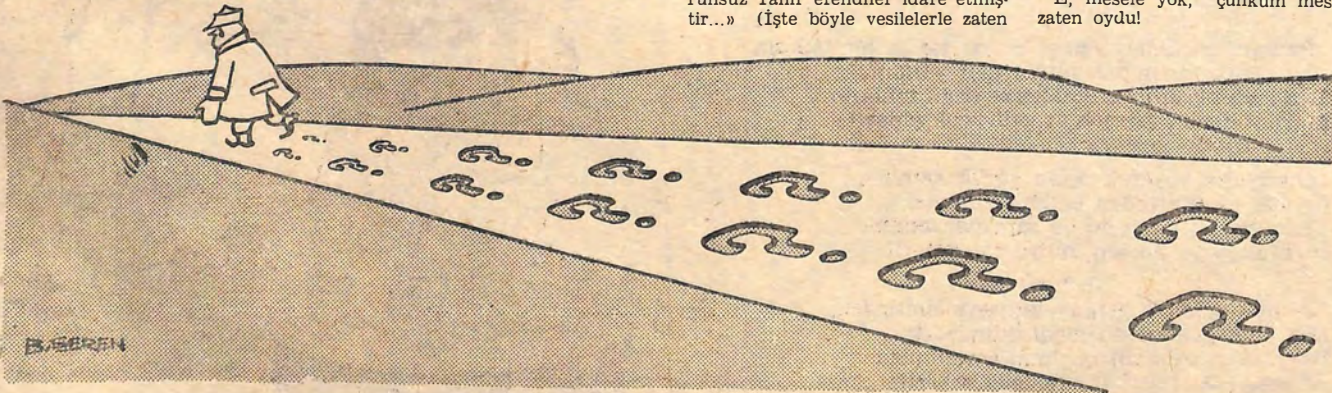
Bir arkadaş, delegelerimizden bi-rine soruyor:

— «Bari kongre faydalı oldu mu?..»

Öbürü, temiz yüreklilikle cevap veriyor:

— «Ha oldu!... Bizim çoluk çocu-ğa, epey öteberi aldım...»

E, mesele yok, çünkü mesele zaten oydu!

Rus heyeti gitti!

Kaymaklı lokum..

Akide şekeri..

Dünkü Bayramlar :

Bayram şekeri!

«Seyri Sad-Abadi sen bir kerre iydi olsun da gör»
NEDİM

Bayram geldi umarız artık düzene girer
Bütün sene ters dönen bahtımızın tekeri.
Bugünü fırsat bilip adaylar birer birer
Ziyaret etmelidir Bay Genel Sekreteri!

Bayramı beklemeden çok el, etek öpen var,
Çıkarları uğrunda her kıymeti tepen var.
Sen öyle yapma oğlum kulağında küpen var:
Bulmazsan da zarar yok aradığın değeri!

Bayram etmek mi lâzım biri dara düşünce?
Sinirlenmek mi lâzım toplanıp gülüşünce?
İçimizi sarsın mı hep kara bir düşünce?
Bu çeşit yaşamının nerde kaldı değeri!

«Bayram çocukların»mış! Bu da yanlış bir hüküm,
Asıl benim sırtımdan iniyor ağır yüküm.
Ben kadı olsam bile mahkeme değil mülküm!
Marifet denkleştirmek az gelir, çok gideri!

Binmiyoruz diyerek senin çürük kemine,
Cennet ümitlerinden edildik elimine!
Vâzın uysun biraz da bu zamana, zemine:
İnsaf et yeter hocam, biliyorsan yeteri!

Kötülük yapmak gelmez kimseye elimizden,
Mutluluk duaları düşmedi dilimizden,
Bayramdır bekliyoruz şimdi sevgilimizden:
Ağzımıza tat veren bir öpücük şekeri!..

Salâhattin KUTLU

— Bayramınız mübarek olsun paşa babacığım!

Çikolata...

Bugünkü Bayramlar :

— Bayramınız kutlu olsun bayancığım!

Badem şekeri!

Bayram Öğüdü!

Hünerin varsa göster sadece yermek yetmez,
Isırgan otu gibi duvar dibinde bitmez!
Kuyruğun sıkışınca lâfı çevirmek yetmez,
Saçma sapan jestlerle seyirciyi delirtme,
Yobaz sözünü tutma, gittiği yoldan gitme!

Su ara, ışık ara, boy alacak yer ara,
Kendine rahat rahat bir yatacak yer ara,
Geri dur, yine göze çok batacak yer ara.
Ön safa geçeceğim diye herkesi itme,
Yobaz sözünü tutma, gittiği yoldan gitme!

Rey avı, mevki avı, dört yıllık dokunmazlık,
Kaçırılmaz bu fırsat atmalı halka kazık.
Gelecek kuşaklara, devrimlere çok yazık.
Sinmiş mürtecileri yeni baştan diriltme,
Yobaz sözünü tutma, gittiği yoldan gitme!

Seni kim tâyin etti cennetin kapıcısı?
Gerçeklere uymalı halkın hoca, hacısı.
Bitsin bu yaygaralar, dinsin kuyruk acısı!
Dünyayı hem kendine, hem bize zehir etme,
Yobaz sözünü tutma, gittiği yoldan gitme!

Kıldan ince Sırât'ı aşan canbaz olsan da,
Kevser şarabı içip neşelerle dolsan da,
Hurilerle açılın, Gılmanlarla solsan da,
Tesirim olur diye yüreğini eritme,
Yobaz sözünü tutma, gittiği yoldan gitme!

Madem sen Uçmak'tasın bizim yerimiz ateş,
Komşu bile değiliz ne istersin be kardeş?
Dilediğin köşklere otur da beleş beleş,
Bizi kıskandığını kimselere belirtme,
Tuttuğun yol yanlışır, geri dön hocam, gitme!..

Salâhattin KUTLU

AŞK dersleri

EFENDİM, matematik ile aşkometik, birbiri ile çok yakın, çok tatlı iki akrabadır. Tıpkı enişte ile baldız gibi.. tıpkı kayısı reçeli ile taze kaymak gibi.. tıpkı geometri ile trigonometri gibi...

Hesabını, kitabını bilmiyenler nasıl ki özel yaşantılarında iflâs ederlerse duygusal yaşantılarda da aşkın matematikini iyice kavrayamıyanlar soluğu iflâs masasına alırlar. Evdeki hesap karşıya uymadığı gibi çarşıdaki hesap da çoğu zaman karşıya uymaz. Önemli olan hesapları karşıya uydurabilmek ustalığıdır! Anlaşıldı mı efendim?

Toplama :

Yaşı elliden yukarı olanlar isterlerse buna «Cem» de diyebilirler. Câm-i Cem ne ise aşkın cemi de aşağı yukarı odur!

Cebirde ancak aynı cinsten olan şeyler toplanır. Örneğin: Üç portakal, beş portakal daha, eder 8 portakal. İki portakalla bir kiraz toplanamaz matematikte, değil mi efendim, çünkü aynı cinsten değildir! Oysa ki aşkın cebirinde bu iş tamamen tersinedir: Aynı cinsten olan rakkamlar toplanamaz. Toplanırsa bunlara sapık rakkamlar, ya da anormal toplanmalar denilir. Aşkometikte aynı cinsten olan rakkamlar toplanır ve bu toplam her zaman seksolojiye eşittir.

Rakkamlar ikiye ayrılır: Pozitif rakkamlar, negatif rakkamlar! Pozitif rakkamlar, sakal tıraşı oldukları zaman negatif rakkamlar tuvalet masasının başında «Toplama» işlemine hazırlık yaparlar. Bu da anlaşıldı dii mi efendim?

Aşkometik toplamların sonuçları da matematik toplamlara hiç, ama hiç benzemez!

1+1 matematikte 2'ye eşittir. Fakat aşk cebirinde 1+1 sokakta 11'e, yataкта 1'e eşittir. Aradan dokuz ay dokuz gün geçmişse 1+1 denklemini, 3'e de eşit olabilir, 4'e de!

Çıkarma :

Çeşit çeşit çıkarma vardır. Bunların bazıları kaleme gelmez. Kaleme gelmiyen çıkarmaları sizin çıkarabileceğinizi umarak şimdi negatif rakkamların yaşantısındaki cebirsel çıkarmalara geçiyorum:

Aşkometik denklem iyi kurulmuş-

sa ilk önce manto çıkarılır. Daha sonra pabuçlar, çoraplar, jartiyeler, fermuarlı etekler, sutyenler, kombinezonlar... Çok rica ederim, hemen yılmışmaya, yutkunmaya başlamayınız!.. Aşkın cebiri her şeyden evvel ciddiyet ister!.. Hele çıkarma bahislerindeki problemler, ciddiyetten de daha ileri birçok şeyler ister!.. Evet, nerde kalmıştık efendim, kombinezonda kalmıştık dii mi?... Şey... Genellikle... pardon... özellikle bu türlü çıkarmaların sonunda askeri çıkarma hareketi başlar: Tıpkı Normandiye çıkarması gibi!

Negatif rakkamlar için önemli bir başka çıkarma türü ise «Yaş Çıkarma»dır. Otuzbeşten sonra başlayan bu türlü çıkarmaların ne zaman biteceğini ancak Tanrı bilir!

Pozitif rakkamların çıkarmasına gelince: Hır çıkarma, çingar çıkarma, maroken cüzdanlardan para çıkarma, tereyağından kıl, kristal vazolardan gül çıkarma.. Vapur kaşabalığında kol çıkarma, çıkmaz sokaklarda yol çıkarma.. kız oğlan kız sekreter alıp büro kapisından dul çıkarma gibi çeşit çeşit, biçim biçim, kademe kademe çıkarmalar vardır.

Çarpma :

Aşkta kerrat cetvelini öteki kerat cetveline karıştırırsanız bütün işleri karmakarışık edersiniz!

2 kere 2 ne eder?... 4 eder sanıyorsunuz, değil mi? Zavallı cahilin birisiniz sizi!.. Hepinize sıfır veriyorum! Sıfırlarınızı iyi saklayınız!.. Sıfırı tükettiğiniz zaman aşktaki sıfırın matematikteki sıfıra hiç benzemediğini, negatif rakkamlarınızın -siz sıfırı tükettiğiniz için- sizden başka rakkamlarla çarpma ameliyesine giriştiğini hayıflana hayıflana

göreceksiniz ama iş işten geçmiş olacaktır!..

Çarpma gücünüzün devamını istiyorsanız sakın ha sıfırlarınızı boşu boşuna harcamayınız. Sıfır çok kıymetli bir şeydir efendim! Farz edin ki 6 tane sıfırınız var. 6 kere sıfır ne yapar? Yine sıfır yapar dii mi? Evet ama bu 6 sıfırı herhangi bir rakkamın sağına yerleştirdiniz mi milyon olursunuz be, milyon!.. Yeter ki yedekte sıfırlarınız olsun ve yeter ki yerleştirmesini bilesiniz. Yerleştirme işlemi yanlış olur da sağ yerine günün modasına uyarak «Soba yerleştirirseniz o zaman milyonlarınız bir kalemde 0000001 (Milyonda bir'e) düşer!

Dişisel rakkamlarla kişisel rakkamların çarpmasından bazan çok güçlü aşklar doğar, bazan ağırceza dosyalarına kadar uzayan aşkometik olaylar... bazan da babası belli olmayan nur topu gibi bir yavru!

Karınızın veya sevgilinizin çantayı suratınıza çarpması, bir daha dönmek üzere giderken kapıyı şiddetle çarpması hep aşkometik çarpmalardır. Fakat asla üzülmeyiniz, asla hiddete kapılıp ekmek bıçağı ile ya da elinize geçirdiğiniz bir satırla «Bölme» işlemine baş vurmayınız!.. Çünkü bu türlü çarpmaların sonunda sizin için şiddetle çarpan yepyeni yüreklerle yönelmeniz her zaman için mümkündür!

Bölme :

Hani İngilizlerin bir palavrası vardır: «Böl ve hükmet!» derler. Çok rica ederim, aşk cebirinde bu türlü saçmalıklara yapmayınız!.. Aşkın sloganı şudur: Bölme!.. Çalma!.. Alma!..

Evet sevgili aşk adayları!.. Bölmeyiniz, çalmayınız, karasakız gibi yakanıza yapışanlar bile almayınız!.. Aldığın gün, aşkometiksel tutkunuz özelliğini ve güzelliğini yitirecek, kaderinizi bağladığınız dişisel rakkam sizi kemire kemire bitirecektir!.. (Evli olanlar lütfen bu bahse ait notlarını defterlerinin gizli bir köşesine kaydedsinler! Malûm ya, takunya ve süpürge meselesi!)

Başkaları tarafından alınmış rakkamları da sakın ha bölmeye, çalmaya kalkışmayınız! Çünkü 1/2 nisbetinde sahip olduğunuz diş rakkam, günün birinde gırtlığınıza sarılıp «Ben iki kişiye ait olamam!» diye iflâsınızı kesebilir!..

Kalbinize gelince: Bakın işte burada bölme işini rahatlıkla uygulayabilirsiniz. Çünkü efendim, kalb pek genişdir. Hele pozitif rakkamların kalbi, tasavvur edemeyeceğiniz kadar uzşuz, bucaksızdır! Ben diyeyim 1000 metrekare.. Siz deyin milyon metrekare...

Cici

— Önce göğsünüzün ölçüsü...
— Sonra belinizin... Sonra kalçanızın...
— Daha sonra da boyunuzun, değil mi?..

Mesken darlığının alabildiğine artmış olduğu bir zamanda bu kadar geniş bir alanı tek kişiye bırakmak, sosyal adalet kuşallarına aykırı olur!.. Kalbinizde dilediğiniz kadar bölme yapabilir, her bölme bir kişiyi, pardon bir dişiyi, rahatlıkla oturtabilirsiniz!.. Yalnız dikkat edin: Bölmeler arasındaki paravana bezleri ışığı ve gölgeyi yansıtmıyan cinsinden olsun. Aksi halde birbirinden haberdar oldukları gün bölmelerinden fırlayıp sizi yetmişiki parçaya bölmeleri isten bile değildir!

Genel Bilgiler :

Aşk cebirinde denklemler üçe ayrılır: Üç bilinmiyenli denklemler, hiç bilinmiyenli denklemler, çok bilinmiyenli denklemler...

Genç kızlar, genel olarak üç bilinmiyenli denklemleri çözmek için uğraşırlar, soyadları değişikince kadardır. Bu üç bilinmiyenden biri kocalarıdır. Diğer gelecek yıllara ait problemlerinde toplama - çıkarma ve çarpma yapacak «yasak rakkam»dır. Üçüncüsü, ise kocasını elinden alması ihtimali olan bir «Üçüncü Şahıs»tır.

Erkeklerin denklemleri daha komplikedir. Bir süre hiç bilinmiyenleri ararlar. Zaman geçtikten sonra çok bilinmiyenlere karşı aşkometik problemler kurarlar.

Aşk cebirinde x, y, z, çoğu zaman aynı ipte canbazlık yaparlar ama hiçbir birbiriinden haberdar olmaz!.. Hele (z)ler genellikle perdenin gerisinde kalmayı tercih ederler.

Alıştırma — Çalıştırma :

1 — Üç defa toplandıktan ve iki defa çarpıldıktan sonra sıfıra eşit olan pozitif ve negatif rakkamları bulunuz.

2 — $\frac{ni}{vi} + \frac{yo}{ru} = m$ denklemini çözünüz.

3 — $1+1 = 2$, $1+1 = 3$, $1 \times 1 = 0$ sonuçları aşkın hangi safhalarında uygulanır, açıklayınız.

4 — Birbiriyle ters orantılı olan zıt rakkamların (Örneğin onyedilik bir negatifle 65'lik bir pozitifin) çıkarma ve toplama işlemlerini özetleyiniz!

İç politika!..

Dış politika!..

Kasım Gülek:
Durmadan hasret-ü hicran ile yıllar yarışır,
Buna bayram günü derler, kan edenler barışır!

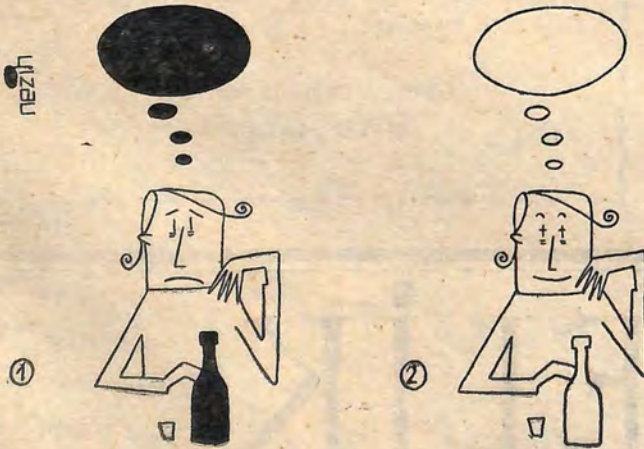
İsmet İnönü:
Yeniden eski muhabbetleri tecdit edelim,
Gel benim nazlı Nihad'ın bize bir iyd edelim!

Zehir Hafiye

Zehir Hafiye'yi bütün dünya casusları tanıdılar. Bunun için, Zehir Hafiye hem adını değiştirdi, hem yüzünü! Ünlü bir operatöre yaptırdığı mühim bir estetik ameliyatı ile bambaşka bir çehre takınan Zehir Hafiye, yeni adı ile Hızır Hafiye şimdi hastahanedeki, sarıgılar içinde yatıyor.

Gelecek haftaya kadar iyi olup yataktan kalkacağını ve yeniden çalışmaya başlayacağını umuyoruz.

Kendisine geçmiş olsun der, okurlarımızdan özür dileriz.

İstanbul semtlerinden:

Zeytinburnu!

VB

İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.

● ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ.
● ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR.

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**
VERİR

(Basın: 22153—A. 13390—19)

BASIN İLÂN KURUMU GENEL MÜ-
DÜRLÜĞÜNÜN 12/Ocak/1965 tarihini-
den itibaren yeni telefon numaraları:

Santral : 27 66 00

» : 27 66 01

(Basın: 1038—20)

Dünyanın En Güzel Polis ve Aşk Romanları

Akbaba

Yayınevi 7 inci kitabını takdim eder :

Milyoner Kızlar!

- ★ Milyoner Kızlar rastgele bir polis romanı değildir.
- ★ Milyoner Kızlar binlerce polis romanı arasından seçilmiş ve türkçeye çevrilmiştir.
- ★ Milyoner Kızlar'ı okumaya başladığınız gece, son yaprağı, yatak odanızın penceresinde sabah olurken çevireceksiniz!

Çıkmış olanlar :

Kör Şeytan — Gel Evlenelim! — Vahşi
Gelin — Şüphe! — Gölge Yollar — Kara
Dul — Milyoner Kızlar

Her kitap 5 liradır.

En temiz baskı. Karton kapak. Beş renkli kuşe gömlek. İplik dikiş ve üç yanından kesik, tertemiz pırıl pırıl kitaplar...

Umum dağıtma merkezi :

BATEŞ, İSTANBUL

(AK—22)

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

(Faal: 549—21)

Bayramlık !

Bu bayram da bekleme
Ne ek maaş, ne bahşiş.
Biri demiş ki «Çıkar
Alta yılda iyi iş!»

Sabırlı ol bekle dur,
İspanyada şato kur,
İşin esası şudur:
İmkân dar, hayal geniş!

Ne şeker, ne kavurma,
Ne muz bekle, ne hurma.
Boynunu büküp durma,
Kader, kısmet böyleymiş!

Düşünce gam eritmez,
Koşmak, didinmek yetmez,
Bu yarışta kâr etmez:
Ne ilk sürat, ne Finit!

Bu mum çok zaman yanmaz,
Susayan suya kanmaz,
Her öpüşe dayanmaz
Ağızındaki takıma diş!

Karamsarlık ta bir huy,
Bu öğüdü benden duy:
Senlik yap, âleme uy
Madem ki bayram gelmiş!

Salâhattin KUTLU

Bana gelir misin?

Sevenlerin çoksa yine
Koşup bana gelir misin?
Engellere gerip sine
Aşıp bana gelir misin?

Perilerle bir tutsalar,
Hoş sözlerle avutsalar,
Ninnilerle uyutsalar
Çoşup bana gelir misin?

Her kız büyük emelidir,
Benim aşkım temelidir,
Her halimden bu bellidir,
Taşıp bana gelir misin?

Çıksa benden beteri,leri,
Görüp bana gelir misin?
Bütün eski defterleri,
Dürüp bana gelir misin?

Buruşturma suratını,
Kullan gençlik beratını,
Mahmuzlayıp kır atını:
Sürüp bana gelir misin?

Tınma sitem taşlarına!
Aldırma gözyaşlarına!
Birer çorap başları da,
Örüp bana gelir misin?

Bir sofrada fazla fazla,
İçip bana gelir misin?
Herkesi mest edip nazla:
Kaçıp bana gelir misin?

Konu yapma el yasını,
Bozma vuslat rüyasını,
Takılan süs eşyasını:
Saçıp bana gelir misin?

Bizi vurmuş gönül ağı,
Duygumuzun yok durağı,
Ferhat gibi yüce dağı
Kazıp bana gelir misin?

Salâhattin KUTLU

Yazısız

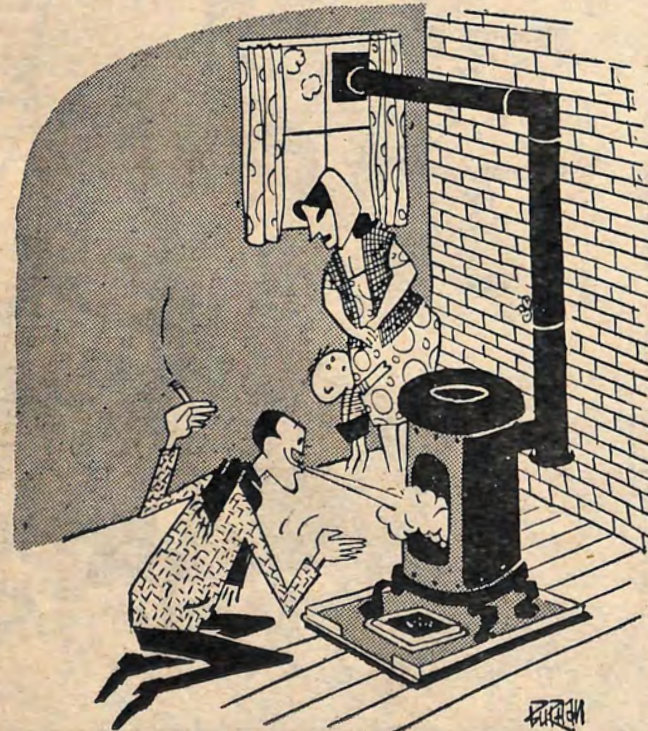
Mecburuz da

Tufan sona ermiş, hayvanlar karaya çıkmağa başlamışlar. Fakat bir köşede kalan bir fil ile bir dişi fare önlerine bakıp kalmışlardı. Hz. Nuh yanlarına yaklaştı:

- Ne bekliyorsunuz, siz de ötekileri takip etsenize, dedi.
- Şey, dedi fil, biz evlenmek istiyoruz da...
- Nasıl, evlenmek mi? Bir fare ile bir fil...
- Evet sevgili Nuh.
- Bu imkânsız, birçok meseleye sebep olur...

O ana kadar sesini çıkarmadan onları dinleyen fare Hz. Nuh'a eğilmesini işaret ederek kulağına fısıldar:

- Müsaade edin, çünkü mecburuz...

— Üzülme karıcığım, hiç olmazsa sigaramız var!..

Kibarlık yarışı !

Bir Alman ve İngiliz kibarlıkta kendi milletlerinin dünyada bir tane olduklarını yekdiğerine kabul ettirmeye çalışıp buna dair misaller verirmiş, bu arada İngiliz:

— Bizde öyle centilmenler vardır ki; sinema veya tiyatrodan önce oturan arkadaşına: «Arkamı döndüğüm için özür dilerim» diye özür diler.

Bu defa Alman palavracı da: — O kibarlık mı! der. Bizim mezarlıklarımız: «Kalkamadığım için özür dilerim» yazılı mezar taşları ile dolu olduğu gibi biz «Sen» nehrinden bahsederken hep (Siz) nehri deriz. Askerimiz; savaşa, cepheye evvelâ karşı tarafın ateş açması için «Lütfen ateş eder misiniz?» diye muhassun tarafa seslenir..

Şakir ERGÜN

1. Or. 572. İ. S. Sah. Bak. B1.

Tek. Asb.

Yeşilköy — İstanbul

Zayıflık!

Bir Fransız, bir İngiliz, bir de İskoç; Karılarının zayıflıkları üzerine birbiriyle palavra yarışına girerler. İlk sözü Fransız alır:

— Yahu der, bizim hanım o kadar zayıfladı ki geçenlerde sevdiğim bir kiravatı takmak istedim aradım bulamadım. Bir de hanıma sorayım dedim... Meğer kendisine gece elbisesi yapmamış mı!

Bunu duyan İngiliz:

— «O da bir şey mi..» diye cevap verir.

«Bizim hanımı o kadar zayıf ki... Geçenlerde eve kiraz almışım, hanım yerken bir çekirdek yutuverdi... Sokağa çıktığı zaman herkes bizim hanımı dokuz aylık hamile sandı..»

Bu palavraları dinleyen İskoç, — «Bunlar da zayıflık mı ya ni!.. diye dudakını bükür:

Bizim hanım o kadar zayıf ki, bir gün evde dikmiş dikerden, ben içerde otuyordum, birden bir çığlık işittim... Bir de baktım ki, hanım açık pencereden esen rüzgârın şiddetiyle iğne deliğinde sıkışıp kalmamış mı!.. Kendisini zor kurtardım.

Saffet Aktarı

Kadıköy Onan Sokak No: 9

Silindir

Ertan bir gün arkadaşı Hilmi'yi yolda görünce yanına yaklaşıp:

— Yabu, diye söze başlar. Geçen gün bir kıza arkadaşlık teklif edeyim dedim. Kızın sevgili si de oradan arabasıyla geçiyormuş. Düştü peşime. Ben önden koşarım, o arkadan araba ile kovalar. Neredeyse yakalayacak. Neyse nihayet izimi kaybettirdim.

— O da bir şey mi? der Hilmi. Ben geçen gün şeytana uyup bir banka soymaya kalkıştım. Nasıl haber almışlarsa almışlar. Kapıda, polisleri beni bekler buldum. Kaçmağa başladım. Motosikletli ve otomobilli polisler de tam teşkilât peşimden... Neyse civarda yol tamirâtı varmış oradaki silindire atladım. Son gaz gitmeğe başladım da ellerimden kurtuldum. Yoksa halim haraptı.

Zeki Soyulu

Atatürk Bulvarı Zafer meydanı

6/3

Yenişehir — Ankara

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Bir Eşek ve Karpuz Davası !

(Olay bir mahkemede geçer. Hâkim: Cumhuriyet öncesi devrinde bir yolunu bulup, dâvavekilliğinden bu makama fırlamış eski bir softadır.)

Hâkim — Adın ne?

Suçlu — Beni tanımadın mı a beyim? Yedi sene yanında hizmet etmedim miydin? Ahmet bakkala git, Ahmet ateşi yak, Ahmet çamaşırlarım kirlendi yıka.. diyen sen değil miydin?

Hâkim — (Kaşlarını çatarak) Burası mahkemedir efendi. Eski münasebetler bahis konusu olmaz, sen adını söyle bakalım.

Suçlu — (Kırgın, isteksiz) Ahmet.

— Ne iş yaparsın?

— Her zamanki işleri.

— Bak, senin büyük bir suçun var. Bir eşeğin varmış; komşunun bostanına girip bütün kavun, karpuzları yemiş.

— Eşek bu beyim, ne bilsin? Yer ya? Allah rahmet etsin, hani senin rahmetli baban, küçük biraderin evlendiği gece biraz fazla serhoş olmuştu da, evinize giriyorum diye komşunun mutfağına girip bütün lâhana kollarını yemişti. Sen de hatırlarsın; mahalde epeyi söz olmuştu, Eşek bu, o da bilmeden girmiş yemiş zâhir.

Hâkim — (Kıpkırmızı) Sus adam; dâvayla ilgili olmayan şeylerden söz etme. Eşegin komşuya geçmesine sebep. sensin, sahip olmalı idin.

— Beyim arada duvar vardı; hiç hayvanın bu divardan aşağıya aklına gelir miydi? Koca eşek nasıl geçmiş ben de şaştım. Hani bir gece senin büyük kızına bir zanpara gelmişti de, herif yarım arşın divardan telaşla geçememişti de, yakalayıp bir temiz sopa çekmiştik.

Hâkim — (Boğulur gibi) Herif sus diyorum sana, münasebeti olmayan şeylerden söz etmesene!..

— Peki beyim kusura bakma, gayri öyle yaparız.

— Eşegini neden zaptetmedin? Onu söyle bakayım?

— Nasıl etmem beyim? Ettim ya, iş isten geçmişti. Elime koca bir sopa aldım. Hani bir gün rahmetli hanımın senin sırtında iri

bir sopa kırmıştı ya, işte onun gibi kalın bir sopa ama ne fayda.

Hâkim — (Dişlerinin arasından) Allah belânı versin senin. Yapığın zarar bir yüz lira kadar varmış.

— Yok vallaha yalan söylüyorlar hâkim bey. Nah şu kadarcık bir iki karpuz. Hani sen medresede hocayken çocuklardan rüşvet olarak Tekirdağ karpuzları alırdın ya; onlar kadar birkaç taneden ibaret.

— Herif, ağzını kapar mısın? (Dâvacıya) Bu adam zavallı kaçığın biri. İstersen yarı yarıya sulh olun da şu dâvayı bitirelim.

— Olmaz beyim, ben fakir bir adamım, haydi yetmiş versin.

— Gelin ikiniz de elliye razı olun.

Suçlu — Beyim bana elli de çok gelir. Hani hatırlar mısın? Senin küçük oğlun, komşunun hizmetçisini gebe koyduydun da, sen bile o zaman onbeş mi yirmi mi ne tazminat vermiştin. Ona göre bizimki nedir ki?

— Bana bak ulan; alimallah şimdi seni jandarma ile kapı dışarı attırırım, ağzını toplayacak mısın? (Dâvacıya dönerek) gel efendim, sen elliyi kabul et de bu da verip defolun gitsin şuradan.

Dâvacı — Peki hâkim bey, kabul ediyorum.

— Bak, dâvacı elliye razı oldu, sen de bu parayı vereceksin artık, söz istemem.

— Ekmeğini yedim beyim, madem ki istiyorsun kabul ediyorum.

— Haydi bakalım öyleyse; çıkar elli lirayı da ilâmmı yazdıralım.

Suçlu — (Bir süre kaşlarını çatır, gözlerini tavana diker, düşünür, sonra cevap verir.) Şimdi benim elli liram yok hâkim bey. Hani senin yanından ayrılırken senden seksen lira alacağım kalmıştı da sen de "Aman Ahmet, ocağına düştün; şu günlerde başım pek darda. Hele şimdilik bu parayı isteme; ileride faizi ile veririm." demiştin. Gayri bir iyilik et de seksen liramın elliisini dâvacıya üstünü de bana ver, bu iş de buracıktaki bitsin olmaz mı ki?

(Re - Nun)

Sebebi mi yok

Komisyoner Bay Tahsin, yanına yeni aldığı kâtipin karşısına hışımla dikildi. Kaşlarını çatarak betelendi:

— Yazdığınız şeylere neden dikkat etmiyorsunuz? Siz rakam yazmasını bilmez misiniz?

— Bilmez olur muyum efendim?

— Peki bilirsiniz de bu dört rakamı neden yediye benziyor?

— Fakat efendim, o dört değil yedidir.

Bay Tahsin biraz bozuldu; fakat hemen toparlandı:

— Yedi mi? Öyleyse neden bu yedi dörde benziyor?

Zor bir konu

Ayşe hanım, küçük kızı Fatma'ya plaja götürmüştü. Birçok çocuk kıyıda, kumda oynuyor, güneş banyosu yapıyordu. Bir süre sonra Fatma, ağlayarak annesinin yanına geldi:

— Anne şuna bir şey söylese ne; bir çocuk beni dövüyor.

— Nerede bakayım o çocuk? Tanıyor musun?

— Tanııyorum.

— Kız mı, erkek mi?

— Çıplaktı anne; üstünde elbisesi olmadığı için kız mı, erkek mi anıyamadım..

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FIATI:
Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati: 100 kuruştur.

— Çok eğlenceli bir oyun: Elektriği söndürecekim, sizi kimin öptüğünü bileceksiniz!..

TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den // **BULENİ SEREN**
Resimleyen:

31 O gün Taraskonlu Tartaren fazla bir şey söylememişti. Fakat ertesi gün, Tartaren'in yakında Cezayir'e aslan avına gideceği haberi bütün Taraskonluların diline düşmüştü! Bu haberdan kendisine bahis açtıkları zaman, zavallı Tartaren boynunu büküp: «Ya, ya... Belki... Bir şey diyemem şimdi...» demisti. İkinci soruşlarında: «Galiha öyle...» ve üçüncü soruşlarında da: «Artık kat'il» cevabını vermişti... Velhasıl bir akşam klüpte, bir akşam da davetli bulunduğu bir evde içtiği yumurtalı puncun ve bir takım içkilerin sebebiyle bu havadis tekrar doğrulayınca, aslan avcılığı vazgeçilmez bir zaruret olmuştu.

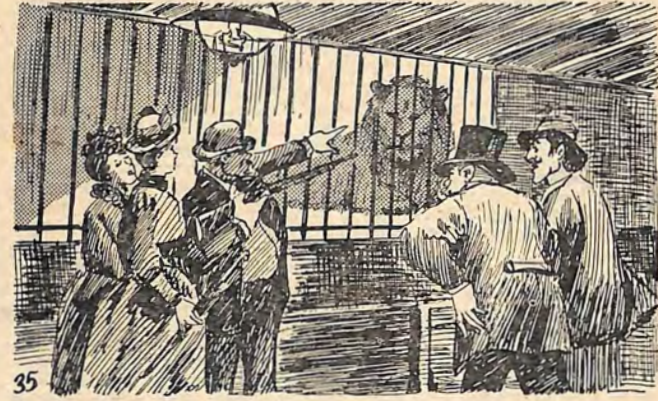
32 Bu işten memnun olmayan yalnız Tartaren-Sanço idi. Afrikaya seyahat ve aslan avı fikri onu şimdiden titretiyordu. Taraskonlular Tartaren-Kişot'un kahramanca kararını kutlamak için evinin önünde bir bayram şenliği yapmak üzere toplanırlarken, Tartaren-Sanço dünyanın bütün sıhhi mazeretlerini bünyesinde toplamış olarak Kişot'un budalaca kararını küfürlerle tenkid ediyor, bozmaya çalışıyordu. Zavallı, daha şimdiden kendini aslanlar tarafından parça edilmiş, çöl kumları içine gömülmüş görüyordu. Öbür Tartaren ise, hemen şimdi gitmeyeceklerini, velhasıl henüz gitmemiş olduklarını ileri sürerek onu bir parça teskin edebilmişti.

33 Böyle bir seyahat için bazı tedbirlerde bulunmaksızın hareket edilmeyeceği meydanda idi. Her şeyden evvel, okuduğu Afrikaya ait seyahatnameleri yeniden gözden geçirmeyi uygun buldu. Ve anladı ki, bu gibi seyahatlere çıkan cesur seyyahlar önce açlığa, susuzluğa, yol yürümeğe ve her çeşit güçlüklerle katlanmağa hazırlanmışlar. Tartaren her çeşit ekzersize başladıktan başka, uzun yürüyüşlere alışmak için de her sabah koşar adımlarla, ağzında çakıl taşları dolu olarak şehri yedi sekiz defa dolaşmaya başlamıştı. Açlığa alışmak içinse, kendini yalnız kaynamış su ve kuru ekmeleyle doyuruyordu.

34 Sonra gece serinliklerine, sislere, kırağıya alışmak için, her akşam bahçesine iniyor ve orada tüfeği ile yapıyoluz, baobap ağacının arkasında pusuya yatarak gecenin geç saatlerine kadar bekliyordu. Velhasıl meşhur aslanlı sirk Taraskon'da kaldığı müddetçe Costacalde'lerin evinde gecikmiş olan şapka avcıları Şato meydanından geçerlerken karanlıkta, barakanın arkasında enine boyuna dolaşan iri bir adam görüyorlardı. Bu Taraskonlu Tartaren idi ki, korkunç karanlıklar içinde titremeksizin aslan gömürdemelerini işitmeğe alıştıyordu. Tartaren bütün bu işlerle meşgulken, bütün Taraskonluların gözleri onun üzerinde idi.

35 Tartaren'in başarısını salonlarda görmeliydi... Onu herkes karpışıyor, onun için kavgalar oluyordu, onu paylaşmıyorlardı. Madamlar için Tartaren'in kolunda sirke gitmekten, büyük hayvanları avlamak için ne yapmak, bir tehlikeyle karşılaşıldığı zaman kaç adım uzaktan nişan alınak gerektiğine dair aslan kafesinin önünde kendisinden bilgi edinmekten daha büyük şeref yoktu! Fakat en güzeli, akşamları belediye reisinin, yahut koca kumandan Bravida'nın evinde yemekte bulunduğu zamanlar idi ki, kahveler gelince bütün sandalyeler birbirine yaklaştırılarak, ona müstakbel avlarından bahsettirirlerdi.

36 O zaman dirseğini sofa örtüsüne dayayarak, burnu kahvesinin içinde olduğu halde, kahraman, Afrika'da kendisini bekleyen bütün tehlikeleri heyecanlı bir sesle anlatırdı. Mehtapsız uzun pusuları, zakkum yapraklarıyla zehirlenmiş ırmakları, karları, kızgın güneşleri, akrepleri, çekirge yağmurlarını, Atlasın büyük aslanlarının ahal ve adetlerini, nasıl hücum ettiklerini, kızgınlık zamanındaki vahşetlerini sıralardı. Sonra anlatıklarından kendisi de heyecanlanarak kalkar, ortalıkta sıçrayarak aslanın bağırsığını, bir karabının patlayışını bir kurşunun vızılısını taklid ederek, elleriyle, ayaklarıyla hareketler yapar, gömürder, sandalyeleri altüst ederdi! (Devamı var)

BİR müddet evvel arkadaşım Vasili'nin oda hizmetçisi kapı-mı çalıp beni görmek istediğini söylemiş.

Vasili arkadaşımıdır ama Saint Petesburg'da oturan bütün arkadaş-larım gibi senede ancak bir iki de-fa görürüm. En çok bu yüzden oda hizmetçisi ile gönderdiği mektubu alınca şaşırıp kaldım.

Hemen küçük salona koştum; genç kızla konuşmağa başladım:

— Merhaba, hoş geldiniz; beyefendi nasıl, iyi mi?

— Pek iyi, diye uzun kirpiklerini titreterek hafif bir sesle mırıldandı.

— Memnun oldum, sıhhat her şey-den evvel gelir...

— Evet sıhhatli olduktan sonra...

İhtiyar hizmetçim de lâfa karıştı:

— Doğru söylediniz, kızım. Son-ra elini ağzına götürerek hafif ha-fif öksürdü. Vasili'nin oda hiz-metçisi rahatlamıştı, memnun görünü-yordu.

— Her şey onunla başlar, diye de-vam etti...

Bu monoton ve mânasız sohbetin karşılıklı söylenen birkaç kelimelik kesik cümlelerle uzayıp gideceğini hissederek araya girdim:

— Peki efendinizin sizi niçin gön-derdiğini öğrenebilir miyim?

— Size yazılı bir mesaj gönderdi, cevabını da getirmemi istedi.

Zarfı acele ile yırtarak açtım, o-kumağa başladım:

«Sevgili Arcadi, sana cevap ver-mekte bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. Geçen sene Korha ti-yatrosunda karşılaştığımız zaman benden yüz ruble borç istemiştin. Galiba bankadan kendi param çe-ke miyormuşsun. Bütün arzuma rağ-men o zaman bunu verecek halde olmadığım için isteğini yerine geti-rememişim. Ama bugün her şey değişti. Eğer hâlâ o paraya ihtiya-cın varsa, hemen vermeğe hazırım. Cevabını bekliyorum. Sevgiler.»

Bunu okurken Vasili'nin sıhhatin-den şüphe etmeğe başladım, ya ken-dini kaybetmişti bir anda yazmıştı veya beyni sulanıp erken bunama hastalığına tutulmuştu. Gösterdiği alâkaya teşekkür eden bir cevap yazıp oda hizmetçisine verdim.

O sırada aklıma bir şey geldi:

— Şey... Siz galiba Troizkol'de oturuyorsunuz, değil mi?

— Evet, diye içini çekerek cevap verdi, daha biraz daha ilerde, Saint-Basile adası yakınında...

— Ama orası çok uzak, oldukça da sapa...

— Evet, zaten bunu düşünerek çabuk olmalıyım, beyefendinin da-ha iki yer için mektubu var...

Üç gün sonra Vasili'nin oda hiz-metçisi yine geldi, hemen içeri al-dırdım:

— Yine mi geldiniz? Ne var, ne oldu?

Hafifçe gülerek bir mektup uzat-tı, açmağa çalışırken bir yandan da konuşuyordum:

— Beyefendi iyi mi?

— İyidir efendim, inşallah hep böyle gider.

Benim ihtiyar hizmetçi kadın yi-ne söze karıştı:

— Her şey yolunda iken şikâyet etmek Allahın gücüne gider...

Onlar böyle vızıldarken ben mek-tubu okumağa koyuldum:

«Sevgili Arcadi: Bu sene para sıkıntısına düşmediğin için sevindim. Geçenlerde kitaplarım arasında sana ait birkaç gazete ile Sanitas firmasının bir prospektüsünü bul-dum; o da senindir herhalde. Son defa bana geldiğin zaman elindeydi, unuttuğum olacaksın. İstersen oda hizmetçimle göndereyhn. Bunlar bir yana, nasılsın. Bana daha sık yaz, üslubunu çok beğeniyorum. Sevgiler. Vasili.»

Kâğıdı kalemi alıp hemen cevap yazdım:

«Sevgili Vasili, hatırlıyorum üç sene evvel Ortodoks lokantasında bana saati sormuştun. O zaman sa-20

Kitaplı

Macera

Averçenko'dan çeviren:
Gülçiçek

atım yanımda - olmadığımı için sana cevap verememişim. Ama şimdi sana şu satırları yazdığım sırada saat dördü iki geçiyor (teşekkür et-mene lüzum yok) Gazetelere gelince onları sana arkadaşlığımız adına hediye ediyorum. Sanitas firması propektüsü de belki bir gün işine yarar, o da sende kalsın...»

Bir şeyler daha ilâve edip Vasili'nin oda hizmetçisine verdim.

— Şimdi doğru eve gidiyorsunuz değil mi?

— Hayır efendim, bir yere daha gitmem lâzım, Biezdorokinzki bul-varında, buradan yarım saat sürer...

— Daniel Broidies'e mi?

— Evet, iyi bildiniz.

— O halde biraz bekler misiniz, ona söyleyecek bir şeyim var; şu kâğıda iki üç satır karalıyayım, kendisine verirsiniz.

Mektubumda yazdığım gibi Daniel Broidies iki gün sonra bana geldi. Söze ilk o başladı:

— Demek sen de durmadan be-nim gibi Vasili'den mektuplar alı-yorsun, oda hizmetçisi getiriyor... Zavallı, galiba iyice oynatmış... U-zun zamandır arka arkaya mesaj-lar gönderiyor: ya verdiğimi çoktan unuttuğum eski bir borcunu hatırla-tıyor, ödemesini isteyip istemedi-ğimi soruyor, veya bütün kataloğ-larda bulunabilecek bir adresi so-ruyor, bütün bunlardan başka ol-dukça acalıp bir ifade ile bana kar-sı duyduğu yakınlığı, arkadaşlığı-mızın ne mukaddes bir şey olduğ-u-nu her seferinde tekrar edip duru-yor. Ne biçim iştir, anlayamadım gitti...

— Doğrusu ben de bir şey anla-madım... Peki bugün sana gönder-diğinde ne yazıyor?

— Dinle, okuyorum: «Sevgili Da-niel, Arcadi Averçenko'nun adresini biliyor musun? Bir türlü bulamı-yorum, çok lâzım; hemen cevap ver. Bunlar bir yana, nasılsın? Bana da-ha sık yaz. Üslubunu çok beğeni-yorum. Sevgiler. Vasili.»

İkimiz de şaşırıp kalmıştık; so-nunda arkadaşımızı ziyaret etmenin hayırlı olacağını düşündük ve he-men yola koyulduk...

Uzun uzun çalıp cevap alamayın-ca, kapıyı tekmelemeye, bir yandan da eğer açmamaya devam ederlerse polise haber vereceğiz diye bağır-maya başladım.

Kapı yavaşça aralandı, Vasili'nin karmakarışık saçlı başı dışarı u-zandı:

— Ha siz miydiniz, diye söylendi. Oda hizmetçim geldi zannettim. Çal-ışma odama gelin. Salonda misafiri-m var.

Sonra biraz sıkılarak genç bir kadınla alâkası olduğunu anlattı. Daniel müstehzi bir ifade ile söy-lenmeğe başladı:

— Ama bu, zavallı oda hizmetçi-ni bütün gün sokak sokak dolaştır-man için bir sebep değil ki...

— Nasıl sebep olmaz, o kadar kıskanç ki onun uzaklaştırmaya mecbur oluyorum.

Gülmeğe başladık, vaziyeti anla-mıştık.

— Ama, dedi Daniel, niçin her zaman bize gönderiyorsun?

Başka arkadaşın yok mu?

— Evet, ama siz en uzakta otu-ranlarsınız da...

Sonra yalvarır bir ifade ile:

— Bana yardım edin, onu daha çok uzaklaştırmak için çareler bu-lun.

Gözüm masanın üzerindeki bir ki-taba ilişti.

— Peki, dedim, bu kitap ne? Ma-

niel. Arcadi Averçenko'nun adresini biliyor musun? Bir türlü bulamı-yorum, çok lâzım; hemen cevap ver. Bunlar bir yana, nasılsın? Bana da-ha sık yaz. Üslubunu çok beğeni-yorum. Sevgiler. Vasili.»

İkimiz de şaşırıp kalmıştık; so-nunda arkadaşımızı ziyaret etmenin hayırlı olacağını düşündük ve he-men yola koyulduk...

Uzun uzun çalıp cevap alamayın-ca, kapıyı tekmelemeye, bir yandan da eğer açmamaya devam ederlerse polise haber vereceğiz diye bağır-maya başladım.

Kapı yavaşça aralandı, Vasili'nin karmakarışık saçlı başı dışarı u-zandı:

— Ha siz miydiniz, diye söylendi. Oda hizmetçim geldi zannettim. Çal-ışma odama gelin. Salonda misafiri-m var.

Sonra biraz sıkılarak genç bir kadınla alâkası olduğunu anlattı. Daniel müstehzi bir ifade ile söy-lenmeğe başladı:

— Ama bu, zavallı oda hizmetçi-ni bütün gün sokak sokak dolaştır-man için bir sebep değil ki...

— Nasıl sebep olmaz, o kadar kıskanç ki onun uzaklaştırmaya mecbur oluyorum.

Gülmeğe başladık, vaziyeti anla-mıştık.

— Ama, dedi Daniel, niçin her zaman bize gönderiyorsun?

Başka arkadaşın yok mu?

— Evet, ama siz en uzakta otu-ranlarsınız da...

Sonra yalvarır bir ifade ile:

— Bana yardım edin, onu daha çok uzaklaştırmak için çareler bu-lun.

Gözüm masanın üzerindeki bir ki-taba ilişti.

— Peki, dedim, bu kitap ne? Ma-

upassant'ın üçüncü cildi. Yarın be-nim buna ihtiyacım olacak. Ver getirirsin, ben onu bir saat bekleti-rim. Geri gönderirim, öbür gün yi-ne isterim...

Vasili teşekkür etti; biraz daha oradan buradan konuşup ayrıldık.

Bundan sonra zavallı Katia her gün bana kitabı getiriyordu ve her gün de ben ona:

— Katia, dışarda kar yağıyor, ıs-lanmışsınız, paltonuzu çıkarın...

Veya,

— Soğuktan donmuşsunuz, size bir çay versinler.

Veyahut da:

— Katia bugün hava güzel, değil mi? derim, o da bana, duruma göre:

— Evet beyefendi, yağmur altında yürülmek hiç güzel bir şey değil.

Veya,

— Ne diyeyim bilmem ki, şimdi kış, pek belli olmuyor.

Veya,

— Çok güzel, ilkbaharın yaklaştı-ğını hissediyorsunuz, diye cevap veriyordum.

Sonra çalışma odama kapanıp, gazeteleri okuyup makalemi yazı-yordum.

Bir iki saat geçince höcremden çıkıp kitabı Katia'ya veriyor ve er-tesi gün tekrar getirmesini tenbih ediyordum.

Üç hafta Maupassant'ın kitabı gitti geldi, geldi gitti; cildi sallan-mağa, sayfaların uçları kararma-ğa başladı. Sonra Katia artık her gün gelmez oldu, bazan üç dört gün, hattâ bir hafta görmediğim o-luyordu. Kış sonunda bir buçuk ay ne Katia'yı ne de kitabı gördüm.

Katia'yı son gördüğüm zaman ilk baharın çiçek kokulu hafif rüzgârı saçlarını okşuyordu, her zamankin-den daha güzel ve daha cana yakın-ı. Beyaz dişlerini gösteren geniş bir tebessümle selâmladıktan son-ra, neşe ile konuşmağa başladı:

— Beyefendi bu sefer bekleme-memi söyledi. Bu kitabı da size he-diye ediyor.

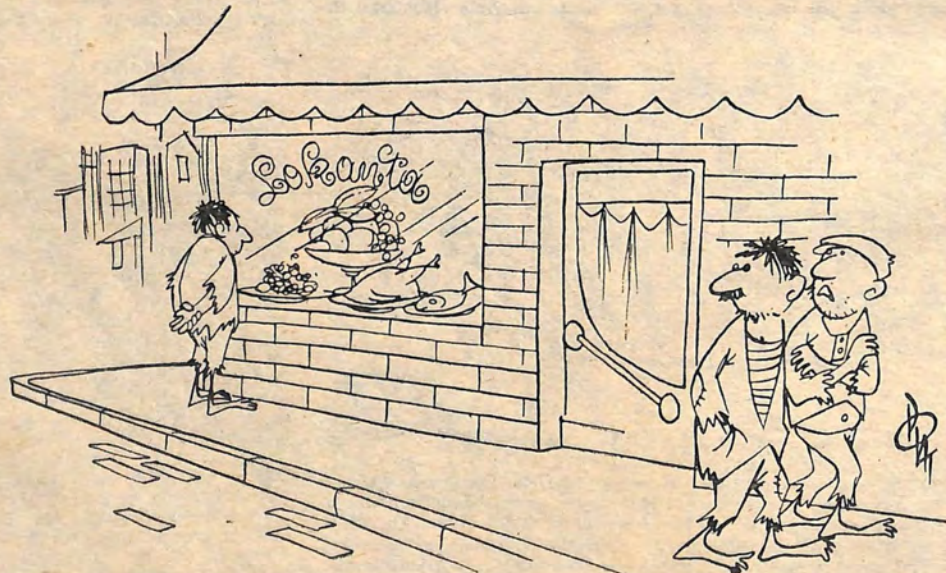
Sonra gözlerini indirdi ve kıza-rarak:

— Bir de bu mektubu gönderdi, dedi.

Katia gittikten sonra mektubu aç-tım:

«Sevgili Arcadi, yardımların için çok teşekkür ederim. Artık ihtiya-cım kalmadı. Katia ile benim nikâ-hımda şahidimiz olur musun?»

Çeviren : Gülçiçek

— Şu serseriye bak, kendine bayram ziyafeti çekiyor!

— On yıllık denizciyim, böyle dalgaya tutulduğumu bilmiyorum!

— Dikkat etsene aptal herif, öldürecekten be!

Annisi ne demiş?

Madam, kendisine kapıyı açan çocuğa sordu:

— Annen evde mi yavrum?

— Çocuk gülmüseddi:

— Hayır Madam.

Madam içini çekti:

— Yazık! Sana bir şey tenbih etmedi mi?

— Evet, şunu söyledi: Giuliano git kapıyı aç, dün bize gelen madam ise evde olmadığını söyle!

Kibarlık

İki genç kız arasında:

— Madem ki arkadaşın sana karşı gayet kibar davranıyor, niye onunla evlenmiyorsun?

— Bana karşı kibarlığı devam etsin diye..

Emniyetli otel

Turist, indiği oteldeki odasının kapısına boyanmak için ayakkabılarını bırakmıştı. Ertesi gün, ayakkabılarının yerinde durduğunu görünce zile bastı. Gelen garsona çıkıştı:

— Dün gece kapının önünde bıraktığım ayakkabılarıma el sürülmemiş..

Garson kaşlarını çatı ve gururlu gururlu:

— Tabii efendim, diye cevap verdi. Bizim otelde hırsız yoktur.

Sevgi alâmeti

Barda iki kişi, bir tanıdıklarından bahsediyorlardı:

— Luiza kocasını sevmiyor, her gün bir başkısıyla elatıyor!..

— Bilâkis, çok seviyor, onu yorup eskitmek için yapıyor bunu!..

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Ne bilsin

Hizmetçi buhranı:

Kapıcı, patronun odasına girer:

— Biri gelmiş, sizi görmek istiyor.

Patron kızar:

— Aptal herif, kim gelirse, burada olmadığımı söyle, dememiş miydin sana!

— Söylediniz efendim, fakat beyefendinin dilenciye bile borcu olduğunu hiç tahmin etmedim!

Yamyamın karısı

Yamyamların kabile reisi ağır bir hastalıkla yatağa düşmüştü.

Karısı, bir arkadaşına dert yandı:

— Kocamın halini beğenmiyorum, yarın ölürse ne yapacağımı bilemiyorum.

Arkadaşı teselli etti:

— Merak etme, hemşire, ben şimdi eve gider sana kendi yemek kitabımı getiririm.

Dört denizci

Muhtelif milletlere mensup dört denizci, uzak doğunun bir limanında tanışmışlardı. Birkaç ay sonra dördü Genova'da buluştular. Bu karşılaşmayı kutlamak üzere, İtalyan denizcinin evinde toplanıp eğlenmeye ve herkes yanına bir şey alıp getirmeye karar verdiler.

Kararlaştırılan günde, İtalyan bir ekmekle bir şişe şarap, Fransız da bir torta, Amerikalı da kızarmış bir tavuk getirdi. İskoçyalı ise kardeşini..

Patavatsız

İki arkadaş, bir aileye yemeğe davet edilmişlerdi. Yolda Mario;

— Paolo, dedi. Senin patavatsızlığın meşhurdur. Aman gideceğimiz yerde sözlerine dikkat et.. Sana şunu da söyleyim ki bizi davet eden madam kocasına boynuz taktırıyor.

Yemek faslı neşeli ve hâdisesiz geçmişti. Kahvelerini içerken, fıkra anlatmaya başladılar. Sıra Paoloya gelince:

— Ben, dedi, iyi fıkra anlatamam, fakat size aldatılan bir kocanın hikâyesini..

Paola sözünü tamamlıyamadı, çünkü arkadaşı masa altından ona sert bir tekme atarak uyarıyordu.

Paolo, mahcup bir tavırla ev sahibinin yüzüne baktı:

— Aman öztir dilerim beyefendi!..

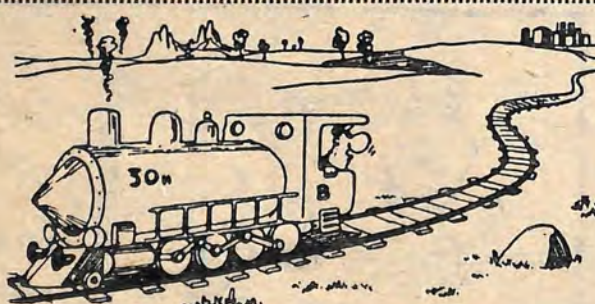
HAKEM

Övünerek yeni tanıştığı adama anlatıyordu:

— On senelik hakemliğim sırasında hiçbir seyircinin sahaya girip beni protesto ettiğini bilmiyorum!

— Futbol hakemi misiniz?

— Hayır, su topu hakemiyim!

— Bir şey unuttum gibi geliyor bana!..

— Peki kızım, haftada bir gün çalış!

Kanarya

Küçük Lisetta'nın kanarya kuşu ölmüştü. Buna fena halde üzüldüğünü gören babası, cansız kuşu bir sigara kutusunun içine koyarak pencereden havaya fırlattı. Bunu gören Lisetta, içli bir sesle:

— Babacığım, dedi, benim küçük kanaryamı cennete mi gönderdin?

— Evet kızım.

Küçük kız biraz düşündükten sonra:

— Cennetteki melekler kutuyu açıp içinde sigara bulamayınca kimbilir ne kadar bozulacaklar değil mi babacığım, dedi.

Deliler

Romanın meşhur Via Veneto'da güzel bir genç kız kendisini takip eden delikanlıya dönerek:

— Boşuna peşimden geliyorsun, dedi, benim için deli olan bir gencin yanına onun için deli olmaya gidiyorum.

Delikanlı hemen yapıstırdı:

— Aranıza bir deli daha katılırsa o zaman görün cümbüşü!..

Neden?

İskoçyalı kimya öğretmeni talebelerine sorar:

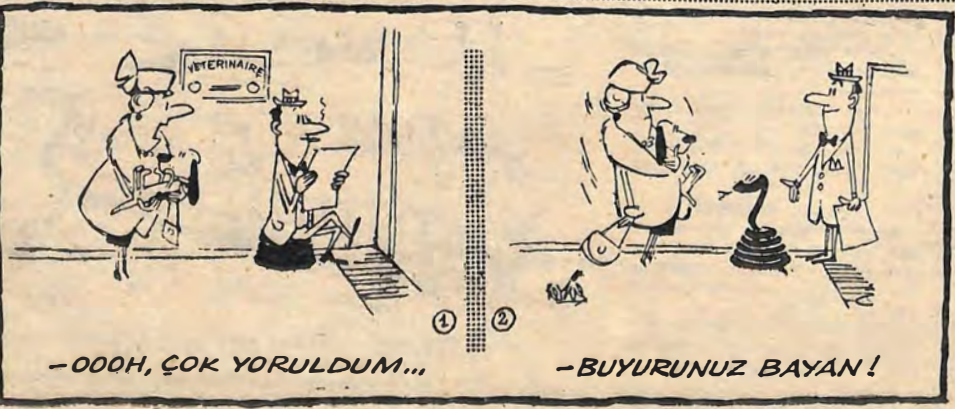
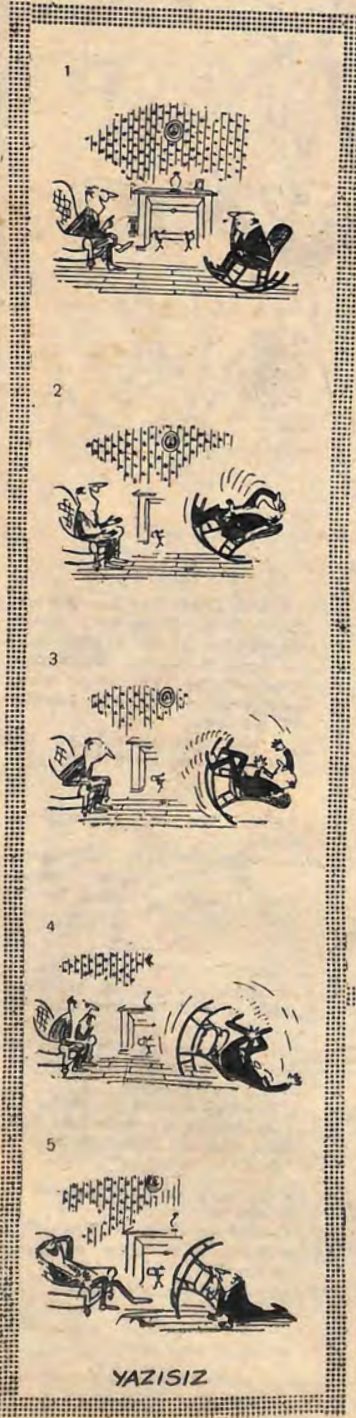
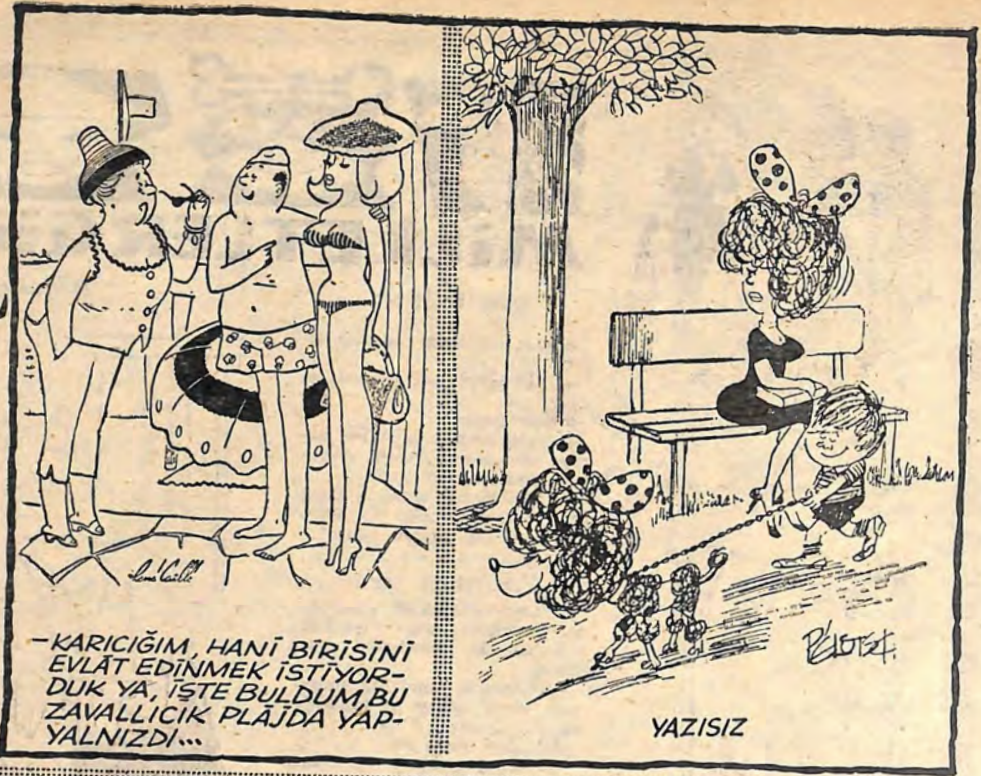
— Şu cümlede gördüğünüz şilini asidin içine atacağım, nasıl erir mi dersiniz?

— Hayır bir şey olmaz.

— Bravo, nereden bildiniz?

— Erimiş olsaydı, siz o şilini oraya atmazdınız!..

Karikatürler

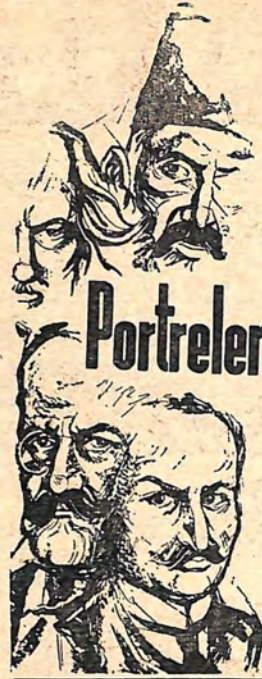
ilk defa

bankamız Yeşilyurtta beheri
100.000 er liralık 5 adet
lüks apartman dairesini,
bir kişiye 100.000 lira ol-
mak üzere yarım milyon
liralık para ikramiyelerini,
ceman **BİR MİLYON LİRAYI**
bir çekilişte dağıtıyor.

AKBANK

(AK—23)

BİR UARMIS BİR YOKMUS

Türk edebiyatının en bü-
yük yazarlarını, bütün ö-
zellikleri ile Yusuf Ziya
Ortaç'ın kaleminden din-
leyiniz.

Yeni ilâvelerle 2 inci bas-
kısı çıktı.

* En iyi kâğıt, en yeni
harf, en temiz baskı,
karton kapak, beş renk-
li kuşe kuvertür, iplik
dikiş. Fiyatı 750 kuruş.

* Umum satış merkezle-
ri: AKBABA, Divanyolu
Klodfarer caddesi, No:
8-10, İSTANBUL. Ve
BATEŞ Bayilik Teşki-
lâtı.

* Sipariş bedellerinin
banka veya posta ha-
valesi olarak gönderil-
mesi rica olunur.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

(AK—24)

YAPI VE KREDİ BANKASI

20. YIL

*Kültür ve Sanat Hizmetleri
serisinden*

SERGİLER

6.

Uluslararası Çocuk Resimleri

2. Bölüm

28 Ocak - 13 Şubat

Yapi ve Kredi Bankasının Galatasaray'daki
yeni binasının sanat galerisinde

Amerika memleketleri:

Brezilya, Arjantin,
Birleşik Amerika
Kanada, Meksika, Şili.

Asya memleketleri:

Afganistan, Çin, Irak,
İran, Pakistan, Suriye.
İsrail, Japonya,

Afrika memleketleri:

Libya, Nijerya, Tunus.

AKIYALIK

-YOK MU DERS ALMAK İSTEYEN ?

-AMAN USTACIĞIM, ŞU KALORİFERİ KAPAT, ON GÜNDÜR SICAKTAN BÖYLE GEZİYORUM!

-BİRAZ KIRIT TA HERİF BU TARAF SAPSİN!

-BİRAZ DAHA ÇALKALASIN DA VEREYİM... BAK, ÖMRÜNDE BÖYLE LEZZETLİ KOKTEYL İÇTİN Mİ?